

A I : 1 fasc. 3

Blessed Maria Euren

1849-1872

1861 (25/10)

stängd

Älskade Maria!

Just nyss erhölet jag bref från eder
kära vänner. Det sista tillfället för oss
for att få skicka bref till staden i afton
straxt förbi, därför sändes den nedskrifven
jag här i hast ett par rader, för att gå
eder kärlek till mötes och lämna eder
inderättelse om, att Gud gifvit mig åter
hella och krafter, jag vet ej att den
 varit egentligen försvagad utom de små
klonderna som naturligen måste vara.

CA.

Mademoiselle Maria Lönn

Älskade
Söderbär

November 25 Dec 1861

Det var så omt och vanskapslyst af
Tante, att begär^a åtminstone en rad. Jag
lämnade jag sängen och kanner mig si-
dag rask. Den lille gossen är och frid.
Jag måste blygas och kan ej fåna hvarjone
jag bli så skänd. Förlovningsstunden
gick så märkvärdigt fort så att Mamma
och Fru (barnmorskan) från staden kom
en timma efter redan barnet var födt,
men som det skickades så var att en
madame och barnmorska. boende på Duv-
gården kom och betrådde. Naturligtvis gick det
väl hast på de stunden var. Det var egentligen
blott 9 timmar som var de svåra.
Först om jag skrifvit för långt här.
Jag kunde det och så som du uttrycker

att vi så till träffades; jag trodde så
 affjort att jag skulle få ha dig något i
 ro i mitt hem, men detta blev en intet,
 sedan har jag fått att jag mången för-
 summat någonting, att få vara till-
 sammankomman med dig och vet jag ej.

[illegible]

Rosenwik d. 9 Dec 1861

Mors Maria!

Med några rader för vill jag här nämna
för eder såsom deltagande varinn, att det
är afsatt, att den lille sonens namns dop
skall blifva söndagen den 15 Dec på afton
efter 6. Det är ämnat, att han skall få nam-
nen Carl Sigfrid. Vi äro alla mycket trötta
och har blott för tillfället snufva och hosta,
intet att tala om. Måttens I få nöja, att på
den vigtya dagen ~~dagen~~ tänka på den
lille och framtida konung inför den, som
har makt, att göra lifvare hem till oss

Gl. H. 7610
Herrn Maria Euren

Vik Gärdebo

Äu får jag så litet se, eller vara tillsammans
med minn närmaste; Måden på jag g kan
lenna den lille nyot annu, medan han
är så liten och g förtär någon mat utan mo-
onsmycken. Kär skall det ook blifva, att i
Jult får jag dit med de rra och de droge
de omkring en vecka. En liten stund var
mamme här igår och så att jag kan helsa eder
och säga, att hon var sig lik.

Det känns något obehagligt, att jag blott
skrifvit om det som angår mig och oss,
hvilket jag får begära eder kärlek öfverskylla.

Betty sade sig ännu skriva några
får se om hon lemnar mer något; hon ser
noga på att kosta på sig ett frimärke, så att
jag skall vanta på hennes brev.

Ännu en gång varon Tante helsad från
Eden

Wan

Henrika

Tack Maria för ditt porträtt! eller är om
i Staden, jag vet dock att han helsar. Har un-
deratelse kommit från bröderna?

1859

Rosenvik 17 April 69.

Kära Maria!

Nå jag nu ser på det stora bejj jag af
dig erhåll ser jag, att det är daterat den
17 Dec hvilket väcker förvåning hos mig, att
så lång tid gått sedan det. Då man ju
ser till, att sköta sina barn och sin hushåll, så
medtages det tiden, åtminstone för mig, de här
utrymmer är så spelt, men måhända kunde andra
bättre kunna indela sin tid, att den räcker
bättre till. Öfren har jag känt det som räkter
och last, att tillsammans med min barnsjuk
syfte om att den som de behöft. 2-3 min.
der var Carl Sigfrid kung och rik och så
räckte det till för att ha en pass på honom.
Nu ännu har han varit frisk och om än på

Min käraste Maria!
1846

Älskade
Sofie

69. 17 April

senare tiden, ehuru han just nu har något
snöt för tandor. Thorsten är i ständigt vakt
samtid. Jag har ännu ej en gång tackat
dig för ditt vänliga besök du skref om
din boken uti. För du lust och tillfälle att
skriva något mera, om huru du nu finner
sig om väckommet. Mamma lämnade mig
ett porträtt för att tillställa eder, hvilket jag här
börja eder porträtta mig, att jag församma något.
Sedan torde det också komma ifrån någon an-
nan af familjen, men jag är nu nöd
att skicka mera än ett i sendis, ty jag sänder
2 i bref till L. Moberg som tyckes förkommit.

Det är meningen, att vi skola vara några
veckor ute på Dalarna i sommar och, fastän
det ej särskilt behöves för någon vitt af oss.

Vante kallas hjärtligen, och kallas eder att.

Här följer nu Mammans porträtt.

Påföljande
Pamman

Här följer Mammans porträtt. (Hälsningar)

1854
Här är
fäst ett

Stockhammar den 9 maj 1869.

Min kära och älskade Maria!

För en stund sedan i hög grad
jag fått en jag i skriftligen
tecknat för ditt dyra brev det jag
hunnat göra mycket för då jag
glatt mig att att jag tackar dig därför
"jag kan ej nu säga dig, huru lätt
det var. Tack för Oscars brev som
jag ej återstämmer jag har läst det
dina gånger, inte så mycket för
när som det står, utan för den
kraftiga andan. Hvarföre jag i de
skrifver, så jag har ut att du
ja mig att att säga dig som ja
har läst Oscars brev till
ditt det tyckte mig att du
skrifver om i mitt namn för
huru lätt det var i ditt skrifver

St. Almd +

Stockhammar den 9 maj 1869.

Stockhammar den 9 maj 1869.

1859
Många gånger undant för denna
sak, gör jag nu att om den ej skrifves
om några få dagar sedan detta kom-
mit, tager jag det som tillåtelse
att få väntas besked - hvar om icke
skrifves du ju har varit i min 14 dagar,
och var tillräckligt för att låta det
har skrifves af mig sedan och bad
mig fråga om hur får behålla
det och visa Edward Blom.

Täcker dessa brönnar, fattiga
ädel! Helst Tante innerligen,
Helst Faderen mycket och Lotta.

Din vän Sofie.

Rosenort 25 Juli 1859.

Kära Maria! Som du nog förstår har
det varit många att skriva till efter en sådan
resa som den vi gjorde nu, och du vet och
att man ej gärna och lätt uttalar sig mycket
i skrift. Det är samma förhållande som talan-
det, allt måste hushållas med, synnerligen noga
för att komma ifråga med ord. Dock skulle
det ej kunnas gäst, att jag skicka dig en enda
vanskapshelningssrad. Du var snäll emot oss.
I ordet tack ligger sällan det som är afserens-
stämmande med det inre banningskraftet, till en del
är det stor brist på den alltför tillhöriga känslan af
tacksamhet, och till en del ligger det just i ordet tack
ett visst afbordande af en skuld man skulle fram-
kåra till sin och deras Gud som bevisat en dit goda;
af dessa skäl yttrar jag det ogerna i vissa fall, och
ja jag vill djupt erkänna behåfvet af tacksamhet,
men med det samma säga, att det är en nådegåfva
som måste bli på verkad hos en eller gifven om det
skall vara af äkta art. Om vår resa ser i din
mammans bryf. Ja, Maria må vi nu bli på allt mera
uttagna ur världen och dragna till honom, som allskar
och i dolda ljuder oss sin kärlek för att derigenom inbörja oss
till sin rikedom.

Blott du som varit med oss
som du till henne de i förflutna tiden

Tack för ditt brev till Grangårde. Hesa Magis-
ter Lundborg vill hyrtligt. Jag honom att
anledning af hans brev skulle jag troligen skrifvit
till honom, men att det ej blev nu af skal förut
närnade. — Säk blott traget, att hafva din an-
des blick riktad på Herren Kristus med under
aus dina bestyr och omsorger, så skal du en-
gang finna att allt på tjena dig till det bästa.
Helsa alla 3 tjänsteflickorna och Johan. Den
Van Henrik Alm.

Deety kom nu och Helsar eder.

Maria

Wen du nu vara med en person eller
som du till henne de i för guds hem

Waldernsudden d 2 dec 1859

Godn Maria Blate : Största hast och
fär radu, Mamma och Carl komma i går
och jag skall nu följa mamma in till
staden.

Då Färdbror Euren besade mig befoel
från Tante hade kort förut något blifvit
skickat till Blumenberg. Här följer nu
10 Rdr Rg från Pappa. Jag tyckte mig
ha lust att skrifva något till Fru
Blumenberg därför behöf jag lemnade jag
ej detta att din far, men då jag ej visste
te adressen och det ej blef af då så
förgick lusten och nu kan jag ej.

Will du nu vara snad och förskeppa
detta Rdr till henne då I för guds sinne.

Edm skall resa till Norrland i affären
i morgon och vara borta 2 a 3 veckor.
Han vet ej att jag skrifver nu men helser
någ andra.

Roberts helser är klen. Lefvot ingen
varaktig stad, allt står här i strid och
fara. Vi måste bäre vår själ i våra
händer som den äldra onälgaste sak
att bära vara frä.

Mamma helser Tante och de hjärtligen.
Genom Helsa afven Tante mycket frän
Wannen
Henrika.

Nag tycker jag att farbror bland
biskopar och prester late borde kunnat
samlat något för dem. Kanste det och
lyckats för honom.

Rosenvik d 13 Oct 1859.

Yr^e
Kära Maria.

Efter så lång tystnad så borde det vara
mycket att meddela, men du vet nog själv
hur eländiga vi äro, att vi äro så långt
ifrån att leva det kärlekslif som hafdes
en Christi lagunge och barn. Gerne vill
jag skufva till några af eder, afven till
Magister Lundbög, men ansau tryta det.
Helsa honom dock!

Ja, kära Maria, må vi komma igenom
att hvad här: världen är att genomgå
med en helbregdaggs fjät och en bydda
i med händer byggd!

Du skref för en längre tid sedan så
got betydligt angående Blommenbygd som.

Yr^e
Sörbärke
Mademoiselle Maria Curie

N. M.

Säg mig upprigtigt hvad du vet om honom
du skall ej frukta att meddela det. Är det
något svart kan det ju nu förändrats.
Säg mig för öfugt om du vet något om
dem för närvarande.

Både Betty Glenberg och Carolina
Wetters ha en tid bortåt varit hos oss.
För se hvad som blir utsett af Betty, hon är
nu hos oss i förväntan på något condition.
Genom bref från henne har du takerit
hört att vi gjort ett litet besök hos i Upsala
och att det var kort, så att dina bröder trappa
de vi blott endast föga. Kort och angående
var det att i mina bröders ljufliga hem
för att åtnjuta deras innerliga välvilja.

De somma af det lilla jag var tillsammans
med och följde han g så otvungent och
var vänlig mot oss.

De hålla nu på att flytta in från Walde-
marsskuggan till staden.

Hälsu Tante Hyattgen och tacka för de
små helningar hos sandt, hälsu och
lätta och ofuga i huset som jag kommit mig

Din
Wan
Glenberg.

Var små Maria och svara mig med
omgående om den unge Blumentberg. Säg mig
hurudan han är så vidt du kan döma
på känneorn.

Min hälsu och säger att Margareta
blir på väg i slutet på och att
han då afsänder dem med theppan

1855 20 jul 9.
Huru må det nu mörkna med enkel stäcka
det var alls svart, finge det blott lända till
gott så vore det ju ej något svart. Skrif
några rader så snart du får tid att visa
huru det har gått med honom.
(han, min)

Ditt föregående brev är i Staden och jag minnes
ej om det svar några frågor värdt att be-
swara.

På Björkfors har det tillkommit en liten flit
för 3 veckor sedan till de 2 gassarna.

Genom Amalia har jag hört att Lotten
Boberg skall komma sig så väl på sin nya
condition hvilket var riktigt glädjande.

Nu har jag åter sedan jag skrif de första
raderna och känner mig nu starkt och riktigt.

Jag slutar nu här, men vet ej om det kan
bli någon fortsättning i Staden och jag tror mig
i dag bli förflyttad.

24
Söndagen. Kära Maria det var ledsamt att
i detta brev sadant det är blif afstuckadt i Thors-
dags, men det kan att bli glömdt på landet så vi
fors in till Staden & I och sedan kunde jag ej
skrifva något nytt här som j: fick förtäsa.

Paul är nu hemma - jag hörde af honom att de
äro på bra. Maria. Hur skola vi få fullt
allora att bli löst från fångligheten och
sälunda komma till det alla lif och må som är oss
beast! Måte nu Herren Gud få buda
vår hjertans jordman för evighetsmålet.

Hemika

2
Nu Julaftonen afständer jag mina
underhålliga rader. Gud hjälpe oss
gifva oss till riket!

25
Nu häller bröden på med vatten och
den verkningarna synes goda.

Mademoiselle Maria Euren

STOCKH.
31
18156

Swista
Folkerna.

Stockholm d 31 Jan 1856.

Min allskade Maria

Det börjar snart blifva nästan för länge,
som vi ej ha sakats, till vår yttre menne-
ka. En gång för har jag lojast betwara
ditt sista bref men det blif allt för kort
och kort och därför ej afsvaret.

läste jag de orden i Carls predika
främlingar i werlden främling i egen hemstad
hur mycket jag vill ej lifna henne af dess
långgångliga lidanden, att ständigt den i sin
brunnande låga i sorgligheten, i lidighetens fört
förhålligade. Anden och ge honom en mild
till bättring. Guds nåde och Guds barmhärtighet
tiden fördermar den lidande.

Wet du Maria att du nu ha icke blefuit bota-
de för frassen genom vattencur. Efter ett
helt annat sätt, än det vi nyttjat för, och än
i Lagers ^{hand} dagbok. M^{an} som varit under
lära i Ladukåping gick hit och skälles
du nu har Hanna lärt af henne så att hon
kan fortsätta. Hon har gifvit oss änglad och
inpackning på friska dagarna och ingen tins
på ofuka annat än om morgnarna alla dagar
ofruktbarhet och efter svettning, som på ofuka,
maggördel alla nätter för dem som hade när-
satta eller dålig mage. I blefvo skatta på det
arbet 3 har blefuit bra den 4 de håller an. Uti
hemma och af litet någon gång och får då ha
oss en inpackning. Robert gymnasistiscer,
hans helse tror jag ej vara mycket att bygga
på, de få bli nu i staden här med oss.

Du minnes Wetterdals, som jag nämnde om.
Lodolius hade läst den med Maria, 16 år gammal,
kattars lärt mig, hon läsa enskild för honom, jag
har träffat honom den 10 febr. från Göteborg.

Men man betänker dock, man vill ha en
Hanna för hennes förskräckelse
gång om man måste nu på det
Hanna

Postenak d 3 Jan 1859.

Min goda Maria hieldre än att själv skrifva
måga tröstiga ord afskrifver jag annu något
af Carls predikan, & hans ord äro ock uttrycket
af hvad jag innerst känner för sanning.

Detta är fortsättning af det jag nyss anförde. Den
mig finner, säger. Salom^{on}: Riketens namn,
han finner lifvet och får välbehag af Herren.
Men den som syndat emot mig han skader
sin egen själ; icke de mig hata de älska de
den. Men, äfven bland dem som af Andans
förkännande nad äro förtädda, han letet
får ej Gud själv vara med om sitta begärde
verk; han dykt får ej det spåda trostroet
vara med ligga begrafvet i kottel, i den af världen
iskold hårdt tillfrysna iskal jorden. 'Denn litlest
får ej frägar för dagen, deorsäva Guds Ande, och
uppehålla dem, hvilka fattat tro till Guds ord,
och hvilkas uppgift det vore, att genom bön
blifva kvar i ordets kraft såsom Jesu sanna
läjungar, för att, quänd vi kanna verldslög-

men, det äsla nat, hvar själens fiende fångat den
bedröade människan, och hvar han annu bevakar
sitt rof genom tjänstlilligt tillbud af de begär
hvarunder människan gifvit sig fangen. Genom
Andans lydriad skulle vi i vårt samvete, i egen
kropp, själ och ed ande finna skrifven den dag,
klara sanningen i Christi och Apostlarnas ord.
Anden själv skulle blifva vår lärare genom sitta
ord, och ingifva en tro för hvilken himmelriket
icke är fjerran, högt öfver rolen och Stjernorna
att vänta och först efter döden vänta utan
dan har i kraft närvarande; en benädd men-
niskas hjerta, en tro hvilken oemotståndligt drif-
ver att gå ut från oss själva, från världen, och
andligen blifva Pilgrimer; tiden, hvilkas mål
är att tillbedjande uppvakta den nyfödda
Frälsaren. Allt det som vidare efterföljer
är för mig sådeles ljust, men kanske jag
stannar här för denna gång.

Vi måste fatta det såhå som Riketens och
Sanningens är oss innerst närligst vi gifve att
dypa och lemne den rum.

Waldemarsudde den 18 Juli 1856

Min goda kära Maria.

I mitt sista brev lofwade jag att snart åter till-
skrifwa dig och jag ville och så gärna göra det, jag
ville ha något gemensamt med eder det är nu så
länge som jag g. något hört men goda Maria
i dag tror jag säkert du får ett kortfött brev och
vet jag nu mottår det hellre än intet brev.

Hvad skall jag nu så säga då intet annat fin-
nes som är riktigt än Guds reke. Och, så många
ord som städes utgå, utan att de gå in för uthållsbehö-
ven. Vi skulle icke låta det minsta förfalla utan
såsom varande skilt från vår uppfattning för himlen att
som vi kunde ega eller göra och tänka något annat än
i sammanhang med bekandet efter Gud. Dem som älskar
Gud tjénar ju allt till det bästa. Om vi då något som
är svart för naturen möter oss oförvinnligt och vi blifva
det strakt ett steg, det blir nåd efteråt. Om man
håller och tro och allt mera de stärka vårt begär och vårt
band med Gud och afväga och förstå alla andra band och
all verklighet. Kan man bli helt rätt lj. Kan man

den som gifver lönen. — Nog är det väl något an-
mordanda nu då du är med världsmänniskor än hvad
det har varit förut? Jag menar så att du litet min-
ore frågar efter om de finna dig tyttare och viltare. Fast
än man håller så illa ut i öfningen så tycker jag ändå
att det är en liten smula bättre.

Robert och Annie är nu här. De kommo i Söndags
morse till staden Hockholm. Vi känna oss väl med
henne, hon förefaller sann och redbar, ja hon är alls snål
och jag tror säkert att vi komma att förstå hvarannan
väl. Du förstår att vi ej kunnat samtala ännu mycket
på dessa 4 dagar dels har det varit frammående, dels
ha de varit i staden och ännu ett det viktigaste hin-
dret, att hon naturligtvis ej kan Svenske, vrist talen
jag Engelska med henne, men inte får det så flytan-
des. Jag hoppas dock att Annie snart skall lära
sig Svenske, förmodt hon förstår alls något redan.
Du vet nog huru det är of ibland, det behöfves ej myg-
ket ord, utan man förstår hvarann ändå.

Stek min goda snälla Maria, och min kära Santa
håller ni ännu något af oss och tänker ibland på
oss?

Igår afton kom Torén hit från Ups. Lodenköpings
och reser om lördag till Upsala. Jag tror att det hade
varit godt för honom om han längre bevägnadt

vattenuren. Jag längtar nu att få brev från dig
och att få höra något ifrån eder. Skrif snart gode vän-
ter

till Din tillgifna vän

(Henrika.)

Hälsä alla som vilja mottaga någon hälsning från mig
du i Folkerna.

Waldemarsrudd 8 Oktober 1855

Älskade Maria. Med skyndsamt vill jag
nu skriva ett par rader till dig, ty redan
kännet swaga spår af frostens ankomst, den
gever sig så väl tillkänna på förhand. Ett
par veckor är det, som jag haft 3 dyggs frost.
I den former förtecken den sig i höst parankung
jag tror utan undantag. Jag nyttjar watten en-
ligt lagbergs föreskrift; Handboken med tillägg
af det uttöadit jag genom mig fått beskrifning på
och hoppas att ^{genom watten} härigenom blifva frisk, jag kan nu
att watten gör mig så godt och starkt mig så.
När är jag dålig hela dagen, men har ingen när-
hafwadvärk så att du får ej beklaga mig för
han och vara välkommen. I staden är vi nu
här i huset som hwars morgon tuga skydd
fastän fördelat på staden och landet. Lilla Paul
har i staden hälsat och stöttat på honom för
frostens wäntade ankomst och jag hoppas ligga under

Waldemarsrudd 8 Oktober

Älskade
Tackarna

Waldemarsrudd 8 Oktober
brevet svaras på förstat det

Men man bliver borte, han har vist vist at gøre det. Helt sikkert. Men man bliver borte.

Hans frossa är knorrig och förfärgad har för det
närvarande ingen utom jag den. Blika gå ut
har allihop. Robert är utflyttad till hli landet. Han
tycker nu vara alldeles återställd från sin hastiga sjukdom.

Stök ha vi härute nu, men vi blott ha bevara våra
hjärtan af hvilka lifet går. 'Ack, karaste Maria
hur är det väl med oss? är vårt lif en beredelse för
det himmelska lifet, för vårt enda sanna lif,
ett lif i och med Gud som är af ewig beskaffenhet?

Med mig är det klart, men det är ej värt att
bekänna så om sig så man tillika är så skymaktig.
Gud han ser allt och sanning är det han vil och
måtte ha, om han skall förmå något faste
att oss.

Man vi borde bli allt trognare och trognare
att pröfva grunden är hvilken hvarje tankesod
uppsättiga och fastan vi hvarken kunna angöra eller
vill vi oss dock erkänna den rätta grunden inför
Gud och så smaningen komma till sanningen

Bettys besök var kärt för oss båda, vi förstod oss
varandra väl, men nästan för kort. Hon var blott
i Stockholm från Lördagen till Fredagsmorgon och
kunde på den tiden föga vara hos oss som hon

Den som varit på fört det

måtte vara hos sine släktingar. Hon bad mig helsa
sig mycket från henne, men nu har hon saknat
skrifit själv. Har du hört att Hanna Hakanson har
fått något nerslag, så att de finger har blifvit böjda
på höger. Carl säger att det ej lär vara farligt, men
att det fordrar läkemedel och stillhet.

Låt du skrifva såg mig så det bli något till
den hvarian jag vill gärna skicka en bok. Litteratur-
ningas af öfversättningar, hvilka jag tycker så mycket om; det
är till sig jag vill endast att de skola läsas af såda-
na som förstår dem. Jag tror nästan att de äro och fin-
nas i Stockholm.

Hemika.

En dag

et dnu

P.S. Låt du skrifva till mig kunde du ej så lätt
vara enlågga i ett lif magar skilning af en lif. Han
läser bättre verkliga förhållanden så verkliga lifet så man
ser i gemnlikt något af det gäru, det gilla och en förmö-
den behöfver ju ej frukta att det ej blifver lättare, det tror jag
ej heller att du gör, men i allt fall så mycket det är ett mö-
ligt, det är dock det enda saken. Lina. I öfversättningen blifva
du ju ej vika. Jag tror nästan att de äro och fin-
nas i Stockholm.

Lördagen den 15 Octobr. Så gammalt detta lag är gilla
du jag det nu dock. Jag tyckte mig ej ha någon bestemt
att skicka det, jag vet ej om det var så mycket eller hand det var som
hindrade mig. Trotsen har Paul och jag ännu inte besökt
den. Helt säkert är Wilhelm i Götas ut. En annan

Om våren inlägde vänskapstecken erhålla
jag dagen före Julafton, tänkte på att redan
samma afton skrifva, men det passade sig
ej så och trots var jag efter hvarjehanda bestyr.

Sedan blef jag något illamående, så att jag
fick lof att hålla mig stilla, några dagar, så tänkte
jag betja min man skrifva till dig, men det blev
ej heller. (Andagen och några påföljande dagar.)

Med ord kan man ej utskadliggöra med full
sanning huru man har det, hast blefve du delaktig
af minn nuvarande förhållanden, om det ledde sig
så, att du någon gång komme i minn hem. Sag
att samma till Tante. Jag vet att i båda deltagen
med mig. Sakerligen har jag mers godt, än jag
sjelf kan uttrycka, eller i någon mån bruka rätta.

Hos min man är Guds nåd verksam. Det skulle
sanning vara att obestriktigt underverk, att se huru
Hans ande arbetar i menniskan som vi blott
hvor trogen att fatta det. Allt är sann och
och god i all väsende omot mig och om alla, detta
är han icke af sig sjelf, sin egen kraft

Utom oss båda består vårt hushåll af en
älsklig yngling 19 år gammal, Prosten hustru
som från Lappmarken, han är bokhållare i
Emils Skola, hvilken är hemma för att öppna
i språk. Dessutom af en villig och snäll gosse som
uttränar arrender och hvarjehanda och en tjänste-
 flicka från Luleå, som varit några år hos min
fror August på Bjärfors, hon är en söt och gä-
 och för ofuget en redlig och duglig människas.

Sjelfnen har att jag har ej något annat än
minn onda kärsliga hjerta som står mig, att är
tillia omkring mig och icke ens yttre blick hörs till
ut. — Skida om förhållanden någon gång ändras
så var du lycklig om du finge en sådan minn som
var så huld och skickade sig till som den minn Gud
mig, chann oroadt, bekvämt. Men tänk icke minn
att det skall fördes till din lycka, det är lycka nu
som man får bli Christen. Minn som har
är vi ju dock framtidiga. I bryan att minn alltså
kände jag som en vis för och lycka minn efter
som som var jag fram, dock att efter Guds barm-
hertiga

Rosenwik d 22 Mars 10v

Goda Maria.

Nu blott några få rader. Jag fruktar
att det bef jag skref till dig efter jul mig
hgen ej framkommit som jag med visshet
tror, att det var på samma gång jag
skref, ett till Carolina Ulstendal, hvilket ej
framkommit. Om budet slarvat dörme,
eller huru det tillgåt. Der tackade jag
dig för dina vänskapsfulla vackra gåfvor
du sände mig. Jag har så gärna
så mycket att tänka och att göra, så
att jag ej begär en gång, att du ska gifva
dig tid att skriva mig till för höftningen.

och
d vane is
lor mig,

Mademoiselle Maria Lucen

adusta
Folkerna

om ej någon stark lust drifver dig dertill.
Från Plumbenbergs har jag hört något, jag
tror att de berget sig någotlunda om, men såg
huru är deras äldsta son. Ha de verkligen
sagt af honom?

Mina bröder äro fortfarande i Paris och
studera. Hanna har flyttat från mamma
här vänner till Komminister Reus i Maria,
som blifvit enkling, för att skola han barn
och hushåll. Detta var visserligen påkostande
för både henne och oss, men den tron, att
det skedde efter lidning gjorde oss lugna derom,
och vi hemställa allt åt Gud. För en vecka
sedan flyttade hon. En annan flicka skall
komma i hennes ställe, som blifvit oss re-
commended af vår gamla moder Thor (hvil-
ken jag troligen för dig omnämnt)

Jag är emellanåt i Staden, men det emellan
när jag är här hemma är det så lyst och
stilla, hvilket visserligen är godt, dock onskan

jag att byggnadsarbetena snart blefve färdiga
på Waldemarsudden, att min man kunde
vara mera här hemma, nu är han der
alla dagar.

Häroen I mycket bekymmer för vår flyttning,
nog vore det väl kort att säga vad för
saker.

Hälsa Tante så hjertligen

Eders
Utan

Henrika

Min adress är: Stockholm Kongl. Djurgården
i Rosenwik.

Rosenkrantz d 23 Apr. 1851.

Goða Mana!

Tack för ditt bref af den 29 Mars. Det
förstår jag fullt väl, att I nu hafven så myg-
ket att tänka på och att göra att svårken
sinne, eller förmåga till hjälpskrifning just
kan förefinnas, därför fordrar jag ej heller
att intet var på dessa rader för, än när
du någon gång får lust att ~~vara~~ skriva redan
i flyttat. Flyttningen skall måhända ske just
dessa dagar. - Jag har hört, att dottern B. skulle
resa till eder till Paris, hvilket gladdi mig
i både edra och hennes vägnar.

Ja nu se om I får någon eller några vän-
ner i Söderke och huru I komma att se
eder der. För man må att hjälpa (ställa) vid
roten intas, då är det då har man den hjälp

va redan. de
gå och höra
hova honom.

Mademoiselle Maria Caren

Ärsta
Folkerna

som bär upp alla svårigheter, och det är det
 sådant värn, att man ej ännu ens känner att
 det är svart. Hvilken lycka har man ej för
 sina steg om hjertet får förbli i invärtes i bonen.
 Harmed vare icke sagt, som om det nu var
 så för mig, dock kan jag af erfarenhet säga,
 att om vägen synes så smal, som en smal
 spång, så kan man genom att på detta sätt för-
 blija vid det lifande ordet, säkert och väl blija
 hjälpt igenom och taga vissa steg. — O, men
 tyvärr oss, att vi så mycket försake och försum-
 me denna kosteliga och heliga väg, som leder den
 vise uppåt.

belåten med. Tack snallt för det vackra
bokmärket. Jag vet ej med visshet om jag skrif-
vit till dig och bedt dig g' tanka på den knytnä-
duk du arbetat på åt mig, utan göra den åt
dig själv eller någon annan när du någon
gång får tillfälle dertill. Jag vet mig så
mycket ändå. Tante var ^{är} uppmärksam, innesattad
i dessa rader. Din

Henrika

Eller att för Ullendas ^{Långfredagen} vore, ~~för~~ i staden hos Mamma
och Pappa; de skulle påskåttas också till Uppsala för att
hälsa på sin sonduvig, som varit illa sjuk; först sig det att
som mullfeber, men sedan blev det frösse.

Skrevet Paskapten, afsender ²annandagen

Stockholm 3 Novemb. 1845

Innertid tack för din uppmärksamhet men swan.
 Betty tog det helt från Guds, då hon genom
 ditt brev fick löfte att få komma till eder, af
 hvilken hon bedt att för henne utse något
 hem. Skapren wäl warit fröndade att intet
 bestämt swar anländt, men vi sjelfva
 den hafva skäfvat i den största orosket hvar
 vida hennes släktingar, som alltid äro emot
 allt hwad hon önskar, skulle tillata det, tack har
 swaret i dag mot vår wäntan, utfallet gärande
 Betty är på Udden nu och vet g. annan det g. det
 swaret, men skall sakert följa sig deraf mycket
 ty hon har warit så ängslig att om hon g. f. f. f.
 komma till eder, måstad komma till er
 som med hvilka en timmas sammankomst är
 en puna. Och hvilken råd att hon får kom
 ma till eder. Men behöfver hafva några m. m. m.
 om första sig som stoda sig i stället för
 att alldeles nedtrycka g. g. g. Så Betty kan

Yellow-bellied marmoset from mg.

Don
Serrano

Det ligit med dem man hjälper och fästet sig till Gud
 hjälpe oss! och Betty kommer säger hon väl mera. Talar
 man fick braka till var och en mig de nöje att läsa dem
 eller rättare hörm som ville taga mot något, han får väl
 läsa de andra redan. Det bli så slafvigt, men jag skall
 i afton gå och höra Fellsstedt. Det är så godt
 att få höra honom. På Gud nu skickar sänd för
 Profeter att förkänne till ord för straffdomar
 och svära hemsökelse som väkert vi hafva att vänta
 hem ansvärsfullt är det genom den Andan som
 talar som vill för människorna till bättring och sann
 Christendom får gå obekant. Det är ju endast en sann
 Christendom, sann Gudsfruktan som skall vara den judan
 som kan mottaga stå emot och hindra hemsökelse,
 den givanden måste vi bygga på, på inga gott medel.
 Har är ett Lodom men Gud gör stor nåde med sitt folk
 att de till bättring, men han bli det mottaget?!

Äsch, Maria söka vi allvarligt var salighet, vi kunna
 inte annat än söka Herren lära oss det blott rätta,
 att god gifva skall på komma ofvaneften vi kunna
 intet taga, men Gud komma nog i sinom tid med
 en sann hjerteförrosselse som ja är den sanna födel
 seas branga port. Vi måste ju på inga genom dem
 Trogna böja vi vara mot vad som alla eti det minsk
 torheten i det minsta åldar ja Gud men också
 jag trogen.

1. *Phacelia* *ad. 1000*
 2. *Phacelia* *ad. 1000*
 3. *Phacelia* *ad. 1000*
 4. *Phacelia* *ad. 1000*
 5. *Phacelia* *ad. 1000*
 6. *Phacelia* *ad. 1000*
 7. *Phacelia* *ad. 1000*
 8. *Phacelia* *ad. 1000*
 9. *Phacelia* *ad. 1000*
 10. *Phacelia* *ad. 1000*
 11. *Phacelia* *ad. 1000*
 12. *Phacelia* *ad. 1000*
 13. *Phacelia* *ad. 1000*
 14. *Phacelia* *ad. 1000*
 15. *Phacelia* *ad. 1000*
 16. *Phacelia* *ad. 1000*
 17. *Phacelia* *ad. 1000*
 18. *Phacelia* *ad. 1000*
 19. *Phacelia* *ad. 1000*
 20. *Phacelia* *ad. 1000*
 21. *Phacelia* *ad. 1000*
 22. *Phacelia* *ad. 1000*
 23. *Phacelia* *ad. 1000*
 24. *Phacelia* *ad. 1000*
 25. *Phacelia* *ad. 1000*
 26. *Phacelia* *ad. 1000*
 27. *Phacelia* *ad. 1000*
 28. *Phacelia* *ad. 1000*
 29. *Phacelia* *ad. 1000*
 30. *Phacelia* *ad. 1000*
 31. *Phacelia* *ad. 1000*
 32. *Phacelia* *ad. 1000*
 33. *Phacelia* *ad. 1000*
 34. *Phacelia* *ad. 1000*
 35. *Phacelia* *ad. 1000*
 36. *Phacelia* *ad. 1000*
 37. *Phacelia* *ad. 1000*
 38. *Phacelia* *ad. 1000*
 39. *Phacelia* *ad. 1000*
 40. *Phacelia* *ad. 1000*
 41. *Phacelia* *ad. 1000*
 42. *Phacelia* *ad. 1000*
 43. *Phacelia* *ad. 1000*
 44. *Phacelia* *ad. 1000*
 45. *Phacelia* *ad. 1000*
 46. *Phacelia* *ad. 1000*
 47. *Phacelia* *ad. 1000*
 48. *Phacelia* *ad. 1000*
 49. *Phacelia* *ad. 1000*
 50. *Phacelia* *ad. 1000*
 51. *Phacelia* *ad. 1000*
 52. *Phacelia* *ad. 1000*
 53. *Phacelia* *ad. 1000*
 54. *Phacelia* *ad. 1000*
 55. *Phacelia* *ad. 1000*
 56. *Phacelia* *ad. 1000*
 57. *Phacelia* *ad. 1000*
 58. *Phacelia* *ad. 1000*
 59. *Phacelia* *ad. 1000*
 60. *Phacelia* *ad. 1000*
 61. *Phacelia* *ad. 1000*
 62. *Phacelia* *ad. 1000*
 63. *Phacelia* *ad. 1000*
 64. *Phacelia* *ad. 1000*
 65. *Phacelia* *ad. 1000*
 66. *Phacelia* *ad. 1000*
 67. *Phacelia* *ad. 1000*
 68. *Phacelia* *ad. 1000*
 69. *Phacelia* *ad. 1000*
 70. *Phacelia* *ad. 1000*
 71. *Phacelia* *ad. 1000*
 72. *Phacelia* *ad. 1000*
 73. *Phacelia* *ad. 1000*
 74. *Phacelia* *ad. 1000*
 75. *Phacelia* *ad. 1000*
 76. *Phacelia* *ad. 1000*
 77. *Phacelia* *ad. 1000*
 78. *Phacelia* *ad. 1000*
 79. *Phacelia* *ad. 1000*
 80. *Phacelia* *ad. 1000*
 81. *Phacelia* *ad. 1000*
 82. *Phacelia* *ad. 1000*
 83. *Phacelia* *ad. 1000*
 84. *Phacelia* *ad. 1000*
 85. *Phacelia* *ad. 1000*
 86. *Phacelia* *ad. 1000*
 87. *Phacelia* *ad. 1000*
 88. *Phacelia* *ad. 1000*
 89. *Phacelia* *ad. 1000*
 90. *Phacelia* *ad. 1000*
 91. *Phacelia* *ad. 1000*
 92. *Phacelia* *ad. 1000*
 93. *Phacelia* *ad. 1000*
 94. *Phacelia* *ad. 1000*
 95. *Phacelia* *ad. 1000*
 96. *Phacelia* *ad. 1000*
 97. *Phacelia* *ad. 1000*
 98. *Phacelia* *ad. 1000*
 99. *Phacelia* *ad. 1000*
 100. *Phacelia* *ad. 1000*

du hafva fullkomligt förtroende. Vår kan det vara
något smärre att hafva öfverseende med, men hon
vill så gärna att man skall säga henne upprikt-
ligt allt hennes bråd man ser hos henne. Gär
det Maria, jag beder dig, annars kan det aldrig blifva
riktigt gott och hon känner så väl på sig om man
tänker det minsta och g. säger hon lider deraf. Bed
din Mamma om samma uppriktighet mot henne.
Betty önskar så mycket att få gå litet i hushållet om
det vore möjligt hvilket hon säger sig behöfva verkligen
för själen. Hon sade engång: "Stina får lof att gifta
sig och Maria och jag sköta hushållet." Churu mycket
hon nu önskar att gå i hushållet så märker hon
dock just ej själv när det kan behöfvas och därför
beder jag dig säga till henne och hon skall aldrig
missstycka det utan vara tacksam. Kanske har jag
nu trottadt dig genom att skrifva så långt om samma
sak, men då jag så innerligt väl känner henne
önskar jag att äfven du inom kort tid skulle
göra det. Om du visste hur mycket min stackars
Betty har som tycker sig. Det är godt att att hon
har ett evighets hopp och salunda är mycket lyckligare
än så många!

du yttrade i ditt bref visselst hvarandra Talar skola
komma att resa äfven Skövde eller Upsala mätte

han om blott g. vatte det rednare, ty då kunde ju g. B.
komma med de hästarna som du vet är det 10 dygn
karantän till Upsala från Stockholm. Nu vet jag g. h.
vida något svar mera skall kunna skrifa. Kan Betty få
något litet rum i dina läder, ty det är väl g. skäl att
hon för sin stora chifonge till eder?
Om Betty kommer nu väl till eder, tycker du mig
som om en bit af oss vore i Falkarna. Jag tänker mig henne
så nära då hon är hos eder. —

du frågade något om de flygtingar jag omnämnde
jag skall svara litet. Det var numr. 3 de lifegna från Estland
som i en båt rymde hit, de hade i Helsingfors fått en
adress till Pappa hvilken blef bevarad churu allt annat
de hade och äfven båten i fjön gäde förlorad. Var det g.
en öfverman som ledsagade dem? I början af deras vistelse
hos oss vore Betty och jag mycket sysselsatta att lära
dem något Svenska, hvilket det icke kunde de öfverman
te. Lärandet gick tillgå på ett eget, ett handgrypligt sätt
och genom böcker och hade den minsta kunnaden om
hvarandras språk, sedan efter 8 a 14 dagar insjuknade
af dem i Choleran och föddes på sjukhuset hvar en
de ännu äro, men äro dock på bättringen. De kan dock
första att det var orsaken för att de ena hälla vigen
ska mycket af som varit mest motbäglig för en
tänkar ömningar. Kalle den om, de om om de bli friska
och blifva bra blifva friska men det blir ofta g. om

1855
1853

St. M. Holm d. 9 Jan. 1855
Stockholm d. 11 November 1853.

Churu jag ofta tänkt har jag aldrig kommit
att nämna något om Johannes. I. v. v. är
är hos oss, men nu då vi flytta in skall han
bo hos Son Lundberg churu han skall äta här.
Får han förtjara kan man hoppas, att Gud skall
få något helt och skött det; dock är jag så frukt-
sam att tala om sådant, det är endast för att jag vet
att du höll af honom, det är afven uppmuntrande
att höra tittet om andra så. Gud har honom i en
sträng skola, men huru godt måtte det ej
vara att få bli så uppfostrad!

Dina kommissioner jag efter förmåga uträttat.
Skall du nu bli snart på dem, då jag ämnar
adressera dem till Backström i Västervik
istället för med Betty, nästa gång. Skall jag
skicka räkning för det jag nu ej har.
Leoft garnet är ej så stort men det fanns ej kortas
och ej grått, men färdigt. Det var svårt för mig att
veta finleken när jag ej visste hvad det skulle
vara.

Wilhelm helan edig. Hjertligt. Naturligtvis har han
införskaffat dem för din sakning, som du önskarde.

Din

St. M. Holm.

Min kära Maria!

Alla edra beskrifningar så väl i ditt första brie, som
i Tantes, låta så enkla och ingudande att det
just kostar på att ingen får begagna sig af dem,
hvilket ju dock nu ej kan hjälpas och är väl de
det bästa.

Visste jag att du brände upp brie då jag derom
beder dig, skulle jag kanske skriva mera ibland,
hvarfär min osakerhet afhåller mig dock uppträ-
ner jag de af dina som du önskar ha uppträ-

Sista söndagen fingo vi utom i kyrkan afven
hemma p. hora härliga djupt beqvämde Guds ord
af Guds missionarerna i Norda. Det var förtärligt
att höra hvilket ljus och klarhet han hade i sig
tierna, han lycktes så hafva den heliga Skrift i
sina händer dock höll han sig alldeles icke till några
systemer, utan sade att i Biblen är allt i ord
sinandes hvilket man skall tydligt ha de ord som
löst dämpande och utan att hvilket man så lätt

gor, hålla hårt fast i till eget. Han talade
mycket om det som förestående affallet och skil-
fandet mellan dem som vilja tillhöra lysel och
mörkret; det var maktiga, skakande ord. Såsom
man ser att huru allt i naturens och naturens rike
först förberedes innan det klart framträdde i sin
rätta gestalt, det kan ofta sedan blifva något helt
annat än hvad bogen tyckes utvisa. Vi tyckas oss
tydligt se huru fiendskapen nu tydligare utvisar
sig ^{Skad många af våra vapen} än tidigare, ^{och} kan de äfven i den familj
som är oss allra närmast. Vi ha ju dock hoppas
att af förföljelsen skall uppväxa sköna frukter;
huru det dock än skall sända för dess framförande.
O Maria måtte vi vara och blifva Hans rätta
får, måtte intet jagat sken för oss bort från
den smala lifvets väg! — Truktande och vakande
måste vi vara.

Monte talade så härligt Propheetiskt om Judarna
huru deras tid snart är kommen, att de skola blif-
va Herrans Jesu folk och då mycket aftonen skall
hela världen blifva omvänd. Herrans loften med abra-
ham och alla Patriarkerna äro ju eviga, de måste ju
se ännu vara visst, Anti-Christen är då han ska

snart inne och den skall ju förföra många, om ong-
ligt öfven de utvalda; då man tänker på dessa tider
och öfven känner sig skild från dem som man ej
torde och ville vara det, då känna vi det så skönt
det andeliga blodsbandet. Det är som farin skulle framt-
gå sig så nära hvarandra kring ⁱⁿ hvarandra då de se sig
hatade och illa omtyckta af andra får.

Ännu några ord om Monte, han var så kärleksfull
mot alla, huru han dock själv af få blifvit mottagen.
Såsom i allmänhet här i Stockholm hörde honom.
Tiden är sådan att den blott söker det nya, de första
begynnelse-erna och rörelse-erna, men det mogna det
Guds mera infödda fruktast den. — Den
söndagen han var här, var förfyllt något egen
det var mycket blandat folk här då, fiender och vin-
ner och han skydde ej att bekänna bland andra skänd
han öppet talade om det både han de ^{kyrka} bekända
behofva ej läkare utan de kranka och talade om det
som vilja tillhöra Herren och ej. Fastän jag nu tal-
Maria hör så mycket Guds ord, han jag
kan jag dock säga emot om det hjerta, men all gå
gafva måste ju komma afnäst.

Monte har nu varit till Göttingen. Bibelfattning
i Jellstedt hallerhvarje Söndag skona. Bibelfattning
gar kunde han ej vara något i närheten och därför
komma till idet.

hvar ett par utaf helgdagarna och om det ock ej är
frammande kanner du ju så väl till huru det är
här i staden om söndagarna. Juldagen woro vi på
aftonen hos Linströms, de yre omständigheter
na verka nog ändå mycket i början då man
är swag.

Singe jag tillfalle att säga I att jag skrefve till
dig så nog belöade han till dig och nu helsar jag
dig i stället på hans wagnar rätt hyrtligt. Nog
ville jag säga dig mera här om, men jag vet ej
hwad det skulle wara. Allt, allt är och wore godt
om vi blott komma in till ett lif, en wanorring
med Gud, ack! då kan icke ens det vigtigaste i
lifvet blifva oss så riktigt för den oödliga själens
skuld, som ju har ett ewighetslif att förwanta,
eller rättare att här börja wäxa in i. - Ack min
hjärtewan waksamhet är oss af nöden och att vi
nu i tid, det är ändå sent nog börja rucka efter
vilja till att göra Guds wilja. Nog ser Gud vara rucke
och vår böi sådan den är, men han kan inte få
lida oss helt efter sin vilja då vi blott vilja war
egen vilja, och så länges vilja wara frömma och roka

Stockholm d. 4 Jan. 1855

Sk. 8, på morgonen

Tack min älskade Maria för ditt bref som sag-
de att du miss lemnade mig! Jag har längtat efter
bref från dig att det war mig kärt att få mottaga
det, dess innehåll förstår jag. Ack, Maria Gud
will för oss en på en allvarlig lifwets väg. Det
gäller för oss, för våra arma dyrbara själars skull,
att vi med allt hwad vi få se och förnimma i vårt
inne gå inför Gud med. Vår förlust är stor om
vi lemna och akta det minsta ringa, ty allt det
vi inwäntas lära oss förstå är ju af Christes giff-
t.

Hwad skall väl jag nu annars kunna säga dig,
som själf är så bortkommen från Gud och Hans väg
att du med själen till återupprättelse. Den största
barmhärtigheten som kan vederfaras oss är ju att
om vi få komma till sjelfkännedom att kunna syn-
den, ty just der måste ju ^{den nya inre} människans lif börja.
Just der hwarest vi få känna och weta hwad i oss är
der att endast kan Gud gifva oss af sig, att vi då må
kubna skilja Synd och Nåd. - Ack, Maria nog
vet jag att det är sanning häuti, men det kanner
jag att jag ej kan säga något fullt rätt för mig

hvar ett par ulaf helgdagarna och om det ocke ej är
frammande känner du ju så väl till huru det är
här i staden om söndagarna. Juldagen woro vi på
aftonen hos Lénströms, de ~~g~~ omständigheter
na verka nog ändå mycket i början då man
är swag.

Singe jag tillfalle att säga. I att jag skrefve till
dig så nog belöade han till dig och nu helsar jag
dig i stället på hans wagnar oaktadt hyrtligt. Nog
ville jag säga dig mera härom, men jag vet ej
hwad det skulle vara. Allt, allt är och vore godt
om vi blott komma in till ett lif, en wanorng
med Gud, ack! då kan icke ens det viktigaste i
livet blifva oss så viktigt för den oödliga själens
skull, som ju har ett ewighetslif att förwanta,
eller rättare att här börja wäxa in i. Ack min
hjärtwän waksamhet är oss af nöden och att vi
nu i tid, det är ändå sent nog börja rucka efter
vilja till att göra Guds wilja. Nog ser Gud vara rucke
och vår bön sadan den är, men han kan inte få
lida oss helt efter sin vilja då vi blott vilja war
egen vilja, och så långt vilja wara fromma och roka

Stockholm d. 4 Jan. 1855
H. 8, på morgonen

Tack min älskade Maria för ditt bref som Tap-
pja myss lemnade mig! Jag har längtat efter
bref från dig att det war mig kärt att få mottaga
det, dess innehåll förstår jag. Ack, Maria Gud
will för oss en på en allvarlig livets väg. Det
gäller för oss, för våra arma dyrbara själars skull,
att vi med allt hwad vi på se och förumma i vårt an-
ne gå inför Gud med. Vår förlust är stor om
vi lemna och akta det minsta ringa, ty allt det
vi emwaras lära oss förstå är ju af Christos jelf
läst.

Hwad skall väl jag nu annars kunna säga dig,
som sjelf är så bortkommen från Gud och Hans väg
att at med jalen till återupprättelse. Den största
barmhertigheten som kan vederfaras oss är ju att
om vi få komma till sjelfkännedom att känna syn-
den, ty just der måste ju ^{den nya inner} människans lif börja.
Just der hwarest vi få känna och weta hwad i oss är
der att endast kan Gud gifva oss af sig, att vi då må
kubna skilja Synd och Nåd. Ack, Maria nog
vet jag att det är sanning härom, men det känner
jag att jag ej kan säga något fullt rätt för mig

egen bortskamphet skull. Komma vi i midtror
jag att vi blott ha att med förtroende nedlagga vår
nod och want begär inför Fadren och Fralsaren, men
hvar vi göra oss för skada att vi ej äro trogna i vår
astundom. Det är ju just i det lilla som hjertat
öfvas och fostras för Gud, vi måste blifva trognare
där, och jag är så otrogen!

Så vi, Guds ande så blifva vi ju på bästa, ja
enda rätt sätt förenade och mista ^{aldrig} icke hvaran-
dra, men annorledes om vi blifva kvar i kottet
och werldom så har wänskapen ingen fast grund
och allt jordiskt är forgångligt och förfallnas som
hå och strå. Du har så rätt deri att intet kan
trösta hjertat förutan Guds kärlek icke en gång det
bästa och skönaste, som icke kommer helt af från
Guds Ande gå in i hjertat. Det är visst felaktigt
att kalla något bäst, eller skönt, ty allt är ju
af naturen örent. Gud ser dock till allt, hjertats
innusta är Honom ju allt uppenbart. Vi veta
icke hvad som är bön för Honom. Han är ju
en ande som tillbedes i anda och sanning och

jag tror att man stundom till och med kan hinna
sin vänt genom yttre förnibin, utan att man bör
söka att waksamt följa den inre känslan och wän-
da sitt hjertas begär till Honom att han må föra
en in efter sin vilja på sin väg och själf lära oss
allt. Förruften är så förblindadt genom synden
att det icke kan se det för synd som är synd men
om det skall blifva rätt med oss så måste förru-
ket sådant det är lemnas och blott reda hvad hjertat
erfar, jag menar att förruften lys icke ^{kan} lysa oss
om Guds väg, utan att det inifrån måste efterhand
blifva gjort.

Ja, nu Maria har jag talat så mycket, men hur
är det med mig själf stackare! —

Watten är allt ett märkwardigh lakemedel.
Allt det yttre du talar om, om eders intresserar
mig det vet du. Jag skall väl försöka tala litet
om oss och om det yttre, men föga har jag att säga.
Våra helger ha fast ej inneburit något lyft,
men kära Maria icke skyller jag att för oss det
yttre, ty det har allt varit rätt bra men felet ligger war
hos oss själfva i synden. Wäst har det varit magis

2/1
det måste ju öfkras likakullt som med de
Konem som vi få behålla vårt egna gvar och
följa den egna viljan. Det är en synd hos oss
som måste föraktas att man tror sig något kunna
hjelpa den andra, men jag tycker dock att det är godt
och helsosamt att tala med en vän och därför Maria
om det skulle börjas inledas något närmare förhållan-
de mellan dig och någon person så har jag att du
kunde meddela mig det. Icke förordar eller begär jag
något och denna tanke kan vara idel oförstånd
af mig, men du vet åtminstone att det är af vän-
skap. - Ditt brev var åt mig kärt Maria skryfsnat
att du kan. Skulle det och oröja länge skulle det
visst icke kunna stöta mig på minsta vis, ty jag
vet och förstår det.

Nu under helgen ha vi som jag nyss nämnde
 varit mycket i staden men därför mest på
 landet. De enda som der besökte oss var Torén
 och Hierta, den senare kommer ut till Udden
 på onsdag med en 4 gossar. På landet i
 ensamheten finna vi hans besök ike att
 trefnad, han är rätt välkommen. Torén var
 hos oss 2 a 3 gånger i veckan och man hade godt

af att höra de innersta tankar, Christendomens
varande framlagdt. Mamma Carl och Fören
varit jag sällsamt merendels tilltammare.

Dyrliga sanningar hörde jag, men inte kunde
jag motstå och förvara dem, något frö lades väl
dock deraf i hjertat. Fören är nu återkommen till
Staden efter att ha varit hemma af en helgen.

På söndags på aftonen voro Professor Fören, Beet-
man varit Flutters här på besök.

För det närvarande äro de öfriga bröderna ute
på Udden utom Robert, hvilken helår hjertligt.

Helst Tante varit dina bröder rätt hjertligt
från Mamma och mig. Hanna tackar dig
mycket för hälsningen varit beder att på helår till
baka. Helst Betty rätt mycket från

Din
Wara

Henrika.

På 3de dag Jul voro vi hos Malmqvists på
en liten skolexamen och Evelina höll en utmärkt
snäll examen, samt Barnen hade gjort ovan-
liga framsteg, de tycktes njuta en behaglig hel-
sommar.

Leck, i morgon Maria. Fyller du ju ditt 20. år
någon särskilt önskan kan jag ej skryta, allt hvad
jag önskan kan innefattas uti ett - Gud gifve oss
sitt rike i hjertat! -

Y.

Jag nämnde till Carl att jag ämnade
 köpa sig, men jag känner på mig att
 jag i dag ej bli mangorvig.

Inget annat att säga än: "Den som beder
 han får." Vi måste bedja och tro dessa ord.

Vi sätte ju tro till en människas ord
 då hon något lofvat oss, huru äro vi då så
 genomblinda och låte den osägligen dyra tiden
 gå förlorad och icke bedja nätter och dagar.

Forwisse är omvandelsen helt och hållet
 Guds werk, men nog rättar han sig i sin
 barmhertighet efter den trohet hwarmed vi
 gå honom till mötes, om man så må
 säga. - Ack, Maria! jag talar om trohet
 om flit i bonen och är själv så otrogen att
 det är rent förskräckligt om jag säga det
 säll. Men nu duger det ej längre att wisshu-
 re bortt lifact för själens dö och olydnad mot
 Gud. Detta sista förstå vi nu föga, eller intet
 men jag tror att just i olydnaden mot
 Gud som är själva uppköpet måste boja
 en förskräcklig syn.

Finna vi att vi äro skingrade i Maria!

C.H.

24
så hafva vi ju ingen annan råd, (och är
det oss en salighet att få ögon att se det) än
att gå in och secka och bedja, att vi måtte
allt mer och mera få känna och se vårt skyn-
der; ty nog sitter det der nere vid roten och
förhonorar och fräta på förmågan till fort-
gång. Istället för skyntheriet måste den
blifva renhet och sanning, men icke hafva
hö att sofra. Endast i den mån vi få ögon
att se och känna vår orenhet, kan väl renan-
det försiggå, vägen lång och tiden kort, ingen
hö till uppslag.

Förunderligt är det huru vi kunna blif-
wa ständigt än här och än der, vi som äro
afdyddt ewiga natur begrafna oss i förgån-
gen. Vi se härpå att fallet och bländ-
heten deraf orsakadt, måste wara förskräck-
lig, vi se det men vi känna det ej nu, vi
se ju ock att det är nu se mera än förr, blott
är en liten stråle och andock i ett stort sa-
lighet vinnbarande blott vi säll taga wara
på den, men det gäller för oss. Med det ena

frundet måste ju öckras likafullt som med de
jern. - Skulle vi kunna taga emot men-
atan att helt och hållet förstå det, är jag viss
att vi skulle undfå mera men nu är det förvis,
en otägligen större barmhertighet, än vi det
minsta kunna förstå att vi ej undfå större
mått att mottaga i vår orenhet så det ju
bär på huru vi förhålla oss till det mått
vi hafva.

Skulle det wara så för dig Maria, att andra
som äro dig nära och som du tycker borde förstå
dig, ej göra det, så gå du bara på din väg.
Jag tror att man alls ej bör tänka derpå eller
det minsta uppehålla sig dermed, vi veta
det ej när den Thund kommer att de förstå
det och kanske till och med så mycket bättre
än vi; och att de då äro trognare än vi.

Tänka vi blott genom våra sader uppmär-
tra hvarannas till bön så var något vunnit,
annars intet. Gud förhjelpe oss till det bästa.

Stenka

Waldemars udden 130 Juni 1853.

Min älskade Maria!

Huru är det nu för dig min kära Maria! Det är så länge sedan jag något hörde eller något sade, men du vet själv huru det är, att vi ha så litet, ja intet att säga derigenom att vi icke ihärdigt och allvarligt begära Gud framför världen och vår egen vilja. Vi gifva Gud orlof som Paulus säger så vi än på någon ort eller hafva något för oss, som vi tycka ej kunna sföras med det att af hjertat begära honom. Vi tycka oss kunna vara utan honom en stund så vi ha något för oss, som vi taga så riktigt och nog måste varit uppsatt efterhand blifva så befastad och helt för det ewiga att vi städse och allstades begära och afse lifet, vår arma själs rätning. Dyra Maria vi behöfva att komma till lifet i Gud, det är oss högt af nöden att en ena människa efterhand må hos oss bildas att det må blifva en städes bedjande anda som utgår af Gud och åter ingår i Gud, som endast är för det ewiga. Underkastadens band samsta hos oss genom bön och afmakt blifva lockare och vi vinna en frihet som i Gud är samst omsta egenagande band hvilken syner oss som frihet men ej annat än en såd hända bejor. Jag läste i dag att man hyllar minne under

C.H.

Hanna Stenberg har varit i Stockholm några dagar, reste hufvudsakligen Mors minnareften blott några få stunder fick jag vara tillsammans med henne. Hon war så upptagen af uppköpf tillika med sin mor som och var i Stockholm. De bodde g hos oss. Hon säger sig vara frisk till helan nu.

Pappa är nu som vanligt denna tid rest till Norrland och hade Wilhelm till sällskap. De reste för 14 dagar sedan.

Hanna reste i lördags till Gotland för att bli bortta lite af sin alla dagar. - Sofie Mohsén väntar jag brev ifrån och undrar huru det är med henne stackars. Hennes Pampels familj bor der uppe i Orsa i sommar 6 fjärdelars från Sofie hvilket jag tycker skall vara roligt för henne. Vi ha gjordt deras bekantskap i Stockholm, vinder vi passa så väl tillsammans. De äro enkla och oke uppriktiga, snart känner man sig fri och hemmastadd med dem. Förut ha de varit mycket med i världen, men nu alls ej mera sedan de bättre och ande uppstätt hos dem alla. Familjen består af fem och tre trene dottrar och en son. Sonen är kvar i Stockholm i sommar för att läsa och som oftast här, han är Gustafs gemnang. Den äldsta dottern är 18 år, men mogen för sina år, af henne kan man riktigt få lära sig uppriktighet. Då de resa från Orsa passera de säkerligen Brunnabäck, på bitvägen görde de det åtminstone. Vi skulle säkerst ha möte af att träffa dem, de äro så smålla allstamma. Då man är hos dem kommer sällan arnate i fråga, än det som tillhör det bättre. Deras namn är Wetterdal. Säg mig om jag brötat dig med mitt tal här?

Det skall det om blifva eget så Robert kommer hem om ett par dagar. Jag skall ha en sammankomst med honom i slutet af sommaren. Jag skall ha en sammankomst med honom i slutet af sommaren. Jag skall ha en sammankomst med honom i slutet af sommaren.

ideliga suckar och farar renas och lös göras och att vi
måste klappa härt på med tåta suckningars hammar.

O Maria detta måste vi göra både vi kunna icke
parakna yttre stillhet och afskildhet, men vi måste om
vi skola vinna vårt väl vara med uti cron utan att
lyftat är med der. Du har måhända ja till och med sak-
ligen mera stillhet än jag och är jag viss om att vi ha
både band och hinder nog. Du vet nog hur det är hos oss att
den ene dagen rätten är den andra lek, en frammanse, en utträtt-
ningar i staden och dessamellan hvarjehanda inem huss vi
som är så många människor i huset. Allt detta vill jag ej klaga
det vore ej så förligt blott vi jag icke hänger fast vid allt detta.

Uti måste uppmuntra hussan och stöta på hvarannan
att vårt uppsat och vår själs begär må blifv fast att vi alla
lära oss att utvälja det eviga. Anden skall lära oss att
skilja hufvudsak och bisak och det blifver en annan vandring.

En salighet och ett öfvermått af nåd är det att Gud föt
verka en gnista lifstecken uti, men dermed näjer hvarken
kan sig ej heller vara adödlige själars behof. Nu juist
tycker jag att det är swårt att jag talat så här mycket,
nog kan det gå för sig att tala men sedan vidare det är
svårare. Thara Maria tänk ej något godt om mig, jag
är så swår, ho inte att jag är bättre fastän jag kan tale
bitit! Stackars är vi alla som behöfva hjälp. Blott vi enstaka
och hjätligt sökte den, allt måste gifvas oss, icke det minsta kunna

vi taga. Nu skall jag ontala en mycket förviss af en helt
förvånande art. Jag måste på förhand säga ^{eder} ej blifva
lets-ora på oss därför att det till nu blifvit förtaget, men blott
familjen har häntill känt saken. Det är nemt det att

Robert ej kommit hem ensam utan med Lu från Eng-
land. Hon är dotter i den familj hvaruti han bodde för et
år sedan, då lärde han känna henne och fastade sig mycket
vid henne sedan kom saken i fråga och nu i Maj reste han
till London i och för den orsaken att gifta sig och nu om

ett par veckor eller möjligen om en wänta vi dem både hem.

De skola bo i lilla byggningen i sommar, hvilken blifvit ut-
parad. Du får icke taga sig deraf att jag ej ontalat detta för
och anse det för utor löst på förtröende. I vinterns ville jag ej
ontala det efter det var så att det skulle ontalas för någon,

men förlåt mig jag heter dig att jag nu i när ej skufat och
sagt det. Jag har tänkt göra det allsedan Robert reste men
då har det varit mig och dels yttre hinder att jag ej skufat.

Uti du nog har jag tänkt skufva ibland men omöjligt
har jag varit så upptagen, haft så mycket om tid. Dock vill jag
ej urskulda mig blott hoppas att ej min tyglöshet den saken
måtte störa dig, jag vill ej det. Bed och Tante att hon ej blifver
för ledig på oss som ej får ontalas detta så vi äro och att
att i deltagen så mycket med oss att alla. Han är nu
medan gift. Den som namn är Emma Rina.

Just du kan ut jag för att du blifvit, jag har varit ut om det och är förtv.

Om min

Stämning

rig fullkomligt frisk. Skulle nu ej annat hjälpa sig,
utan du tagit eller tager in China så kan du ju då
veta vis om att den redan kan roddas ut och du skulle
kommer att taga så litet emot Jahan och han blott
10 år och således svagare än du. Nöen, Norrlandsgossen
hade och frossen han badade hvarje dag redan sjukdomen
var slut och frossen aftog för hvarje dag, dock i mycket
liten grad, men stutligen gick det derhän att alla ej mera
kändes till. ^{utan den förtämda} Åtskilliga anavande Kameepathie till en del
med framgång. Min slapp sista receptet derigenom att
jag klädde af henne andra till och med linnet och lindade
hennes så i filtan (det värmer mycket mera så utan linne)
gaf henne att dricka en liten spulkeum bet mjölk med
9 gånger upkokt, hvarigenom den blifvit mycket stark
samt ruskade om henne och gnid på fötterna med
fittarna af alla krafter, då blef hon fullkomligt varm
och frösmigen och har ej känt något sedan. Detta
måste förfalla sådeles löfligt för sig, jag talas blott
om det för roskade huru man tager sig till att försöka
med allt. Min slapp det sista receptet genom det
det att hon strök kläden och var således upphettad och
ingen frösa visade sig mera. Hvar och en af dem
hade dock först haft ansvär åtskilliga recept af frösa
Några af patienterna togo någon sats China alle föga
och oförfall skryften. Skall man ta China så

måste man först ta en sats och sedan så man ej mera
har frossen utan skall vågas vara friska, taga ett China
fulver + + + hvar 6 te dag i fyra veckor så tror jag att
den ej mera skall visa sig. Vaden skall och göra att dessa
2 satsen China ej blifva skadliga utan att deras menliga
inflytelse försvinner. Om du tager China bör du nödvän-
digt taga in på detta sättet, ty att blott taga en sats först
hjälpes ^{säkerligen} till intet om du ej redan förtäldt om
jag nyss nämnde. Du tager så väl detta efter någon dott
föreskrift, ifall du ämnar lagga China. Jahanne, Auguste
och kullen och de öfriga frösmenniskorna. Wilhelm hade väl
liten frösa men han började genast med sköljbad och den
förinnan innan den hann ordna sig väl en gång. Han gick
först druktigt, kläd i pels, sedan tog han ett sköljbad
något innan han vantade frossen, följande tog han ett
vådant hvarje morgon. Foga frösa har visat sig här i
huset efter midsommars. Du ser Maria hur vi
total till med vatten på fullkomligt sätt, men så
gott vi kunnat.
Den rättaste behandling med vatten bör väl vara den
att först inlindas närmast kroppen i filtan som skola vara
tätt slutna, hett inlindade kring hela kroppen och sedan så
man blifvit väl varm inlindas i ett groft armband
vatt lakan och derpå filtan tät omkring, så snart man
blifvit varm så det vata höjt hett tror jag att det vata

... i stillheten

...bör tagas bort och man inlindas i tona feltar så är
är det man skall vettas i feltarna. Rammert bör vara
riktigt varmt, det underlättar mycket vettningen.
Det jag nämnde att man först skulle inlindas
i feltar var måhända omöjligt för dig som troligen
ej har således varit att bli varm, dock bör man
norränligt vara väl varm innan det kalla leka-
net. Detta bör väl börjas en timma innan man
väntar fraskan på det vettningen må kunna inbry-
ta istället för frosta. Sedan bör visst ej denne frosta
sätta sig i kroppen utan hastigt och försig-
tigt bör man väl strykas öfver med en våt handuk.
Tante frågas när den ^{huckning} frosta för hvarje gång upp-
löstes. Det måste patientens egen instinkt gifva
heltänna. Nödvändigt bör den upplösas före feberens
inträdande annars blifver ju den ökad. Det bör
väl ske då den sjuka ej mera känner till några frys-
symptom, utan har att motse febern. Aldrig tror
eller vällan tror jag frosten medelst vatten med
ens upplös, utan med hvarje dag öfter hand af-
tagas. - Annu ett annat råd, är att först bli
riktigt väl varm eller något vettig, sedan guida fötterna
med grof våt duk och gå uppåt benen med gnidningen
och derpå slå det våta lakanet öfver ryggen och hela
kroppen och så guida litet och derpå mycket hastigt

...Waldemarsudden 2 Aug. 1855.
...till någon värdigare man
...st. Sköte Maria munnar vager sig af kalla mycket
...veta om de friska tillståndet till
...friskt på han har varit mycket varm 2 veckor, en en
...i en sådan modern utveckling varit i sig fram
...Min kära Maria!
Hur är det nu väl med den frosta? Du eller
Tante måste vara snälla och skriva om och blott
några få rader att jag får höra huru med dig är.
Frosten är allt bra när att bli fri. Någon gång går
det dock genom någon helt enkel omständighet att bli
den gott. Om det blott kan lyckas en att genom något
medel det hvar helst det då må vara blifva varm
under frysningarna att frysningen genombröts och försvinnat
beker hela sjukdomen bland försvinnat, det har en nog och.
Bland alla den mängd af frostpatienter jag i sitt lif
minnande att varit hus varit delaktigt af har egent-
ligen ingen af sjuknen varit bland dem. Min Johanna de
har haft svar och långvarig frosta. De öfver medel som ha
hjelpit honom var väl blåjenspulver i en helt liten dos
ordineradt af Doktor Lachet samt kalla öfverstrykning
hvarje morgon sedan vettning uppstod genom inlindning
i feltar och täcken. Då Johanna hem till oss i våra heder
han varit i lederna och många abnorma förhållanden
genom den mängd han under hela vintern intaget af chinin.
Dock förunderligt nog öfter några veckor sedan behand-
ling som jag fört minnande försvann allt och han lämnade

Kära Marie!

En helomgång vill jag gerna sända med detta så där
 stolta tillfälle. Fatiga och enfaldiga måste vi blifva för
 vi blifva det hurina vi g. heller skifva något som är rött
 och dygligt. - Vi behöfva mycket gå igenom många små
 förrakelser och genombrifningar för att komma ifrån kött
 i anden och då vi så ofta hand mer och mera malkas
 målet, vare då välsignadt hvarje tillfälle oss blifvit
 gifvit till ofröningen och till genombrifande från naturen
 till nåd.

Just uti de gemningar som synes för oss såsom de
 bästa och myttigaste vi gör kunna just ligga stora be-
 de för oss så snart spalen något hänger och fasten
 ser. Jag känner ~~här~~ Thundern att sådant binder mig
 med hårda band och att det är som tunga stonar höll
 mig fast men alla detta måste genombrifas det vet
 jag väl att måste ske flöte med ~~en~~ litet byta

Demetrius Maria Curens

Stenestad

Talberna

som endast menar och söker Gud och allenast biter
 på Anan ike tilltro sig själv något. Och Maria
 att vi dock hade fullaste allvar i allt vårt sökande
 och sått begär till uppgöfning skulle vi nog komma
 framåt. Jag har nu så bråttom Torin sitta nere
 här hemma om en stund skola vi fara till Borje
 och hära Björk. Mamma och jag komma hit på
 samma dag som våra bröder. Emil är också här.
 Vi komma troligen att resa om Tisdag tillbaka
 hem. Igår talade vi om att Torin och jag skulle åt-
 följa hästarna hem till eda. ett Carl är här
 vet du kanske förut. Denna lilla resa har
 varit rätt behaglig utom det obehag som varit för-
 derfvade kottstädre gör och förhinder det goda
 som kunde vara oss bekvämt så att vi blott få
 en del dröf. — Du frågade i din bref minnes
 jag om det ej var Pastoratet som Swedelius hade
 fått men det var visst ej så. Det var just
 Brants prästhan han blifvit utnämnd till hvilket
 dock ej iken tillträddes före 1858 och bli

mäkande äldrig tillträd. Gärkliga hälsningar från mamma
 och oss alla här till Dig från
 Din

Ulla Hemrika

Uppsala 9 September 1855.

1855
55

Uppsala 9 September 1855.
 Ulla Hemrika

Uppsala 9 September 1855.
 Ulla Hemrika

Uppsala 9 September 1855.

Helene
Sveata
Sollennet.

Enskilde Maria
Buren.

Helene Buren

Min dyra Maria! I går att i Vänken mycket på
oss vill jag nu med några ord meddela eder vårt måna-
ande. Denna förmiddag har varit vanligt lugn endast
^{kort} en stund har något särskilt orovande förefallit hvilket man
även blif lungt i den gången förfärligt har svåra stunder
och dagar gått sedan mina sista rader till eder och hvar
och hvad annu stunder! Natten mellan Fredagen och
Lördagen var en svår natt. Han uppsaknade mellan
1 och 2 med en förnyad blodstötning. Vi kunna väl föreställa
^{afra utan justen sådant exempel} eder i någon mån åtminstone hvar det skall kännas och vara för
för oss så rådent tillfälle. Nej jag måste urskynda mig kan
ligga nu och slumra men under den stilla stunden är alltid
anora att fukta. Ljuset tyckes så hänga på en tråd, än luter det sig
än hit det behöves ej mycket för att en sådan Tager af en hvar
Människan en gå som ett stak och och Maria att i hvar stund
att medan de ha nådats. Med om vi kan få honom! -
Nej tycks det dock nu vara på sättningen men alla är
ända så svaga och ingen längtar att läsa på. Sedan i Thorbjørns
har han legat på ryggen med ett litet på sin högra
händerna litet grann för att förhålla sig vidare blodstötning.

Andra ha långsamt flyttat han handen och armen.
Tecken med mun och ögon ha under vissa dagar mest egentligen
gjort varit de enda uttryck för hans önsknings och behofver
(af kall värm) Warmande om lag har han nästan ständigt haft om fötten
och handen för att dra blodet dit. Nu kan jag tala till om
detta yttre men det hade jag ej kunnat ^{ens} göra isig
het, ej på förmiddagen. Ett visst smitt uttryck i hans ögon
och anlete som jag nu ser varit åtskilliga andra tecken komma
att tänka att du finner grundlagd lungrot. Dessa veta
vi dock ej fullt säkert. Läkare som för hertiken har för
dessa anfallet har medicinerat för för hertika har sagt sig
märkt någon skada på ena lungan. Läkarna har ej
än kunnat undersöka hans bröst då vi ej torde röra honom
så mycket. Herre Gud hjälps oss nu. -

Mag kan ej säga när skiftet vare du här skulle
jag väl kunna tala mera, men det är så svårt för
den som inne sanningens skull att skifva. Her
är vår åter skull till Gud. Lika minns än att
vi i sanningen lemnade oss hjälpa alla vara
begär för hela vårt lif och Honor. Hans hjert.
Mått vi nu blifva fria från hela vårt förkärlek
liga verktyg. Skänke ej mera idag.

Torvald

En älskling

Stockholm. Mandag 17 Sept 1866.

besvär
ast. Wa
c. 0

Tack för ditt sista brev. Detta blir ju ej
något besvarande deraf blott ett par ord i stör-
sta hast. Wantarna kostade 3 och 29, de äro
nämligen något tunnare än Betty's, men det
kan jag ej hjälpa, de voro sådana der nu.

Låt oss sucka till Gud städse och på
all rum Maria. Vi måste komma in i
Gud och låta alls annat fara och vika under
fot, Herre Gud att vi dock må få Guds rike
enventas att oss.

Om morgnarna Maria! skola vi aldrig för-
summa bönen. Äro vi tröga och låta att morg-
stiga upp ^{att} för Gud nedlagga vårt hvar
vi må vi vara visste om att det är vår fjende som
hinder vår tröge natur till fröhet och fröhet.
Fört skola vi stiga upp och betäda i stillheten

roka Herren och roka att gifva honom helt.
 Jag tycker att det ej går så bra då man
 ligger och är trötta och söm.

Den

Wan

Henrika

Hockholm 7 Novemb. 1855

P. S. Blijf i för i frig med jularbeten, jule
 är mera vord an de. Lämna så helre hvar du
 ej hinner (om möjligt) som så tanken jag gör.

God Gifva oss nu alla a ifrån att roka
 till rika.

Blåkorten kastade 18 st. H.

Waldemarsudden 20 December 1855

Skor hvilka fingo vara i Stånörz tjenst, så snart
dens ena blifvit litet uppvärmd fick han
lof att afsta dem åt den mera frydande
och så gingo de från den ena till den andra.
Den der gemenskapen medför ett visst behag
må den uppenbara sig i hvilken form som helst,
även uti den att vara sjuk på en gång uti
sjukdom af samma slag.

Roberts hellsa tror jag ej är så mycket
att bygga på en lät tillståndet förkyllning
som visst för honom vardelst farlig. Han har
säkerligen genom någon förkyllning haft ett
anfallet af nervfrossa hvilket varade ett dygn, men
nu har 3 dygn gått redan dess och den har
ej återkommit så att vi hoppas att den ej heller
skall återkomma. Nu har jag då talat
tillräckligt om detta. Vi vore förut alla friska
nu är det mera klint det är huvudsammast
alla är det nu om ej denna tillskyndelse
färländas till vårt eviga väl. — Emel är
den enda friska. — Idag vänta vi hem från Upsala
Carl.

Min kära Maria rätt eländig och bröt skrifva
jag dessa rader, 3 dagar har jag ej annat
fortärt än litet kornvatten, nu är den 4^{de}
dagen just engangen och det skall bli rätt
godt att få äta en bit. Dock är det ej så
farligt som det låter, det är för frösen som
Paul och jag genomgått denna cur. Tänk
om den har den åsyftade verkan, det synes
knappast så ty i går för Paul oaktadt
han hade svulmit i näsa 3 dagar. De flesta
te af oss vore friska en tid, ett par veckor
hade också frösen i huset under hela tiden, men
vi hoppades att ej de friska skulle få den ä-
ter. Wilhelm och Gustaf vore bra i 7 veckor, men
så helt tvärt kommo de hem från
skolan en dag och frösa både till, jag fick i
5 veckor, vi äro nu äta igen stycken som ha
frösan, för lille Paul är den så envis och i-
händig. Egentligen hafva vi nu ej annan val

an att afvalemna rofven åt frossen och andock
under tiden försöka hvarjehanda som man kan
anse oskadligt för helkan. Till sommaren hop-
pas vi på vattencuren blott det kan gå någor-
lunda derintills, att ej de kära bröderna blifva
ändå tiden allt för elandiga. De hafva nu och
nå studentexamen i rigte till vären och använ-
da så de friska stunder till läsning och arbete.
Det är allt svårt att så här undan vintern på egen
hand nyttja vattencur helst då vi äro så många och
svårt på många sätt, det skulle detlida förorsas
en särskilt människa, och att man ständigt
uppehåller sig på ett ställe, icke stundom på
landet och afven så att man hade god tid. Min
frossa är lindrig och blott hvar 3:de dag men
bröderna frysa 2 dagar och äro friska en dag. Ullt
så i går var det så eget här ute landet. Alla voro
vi kläna och elandiga så att vi emellanåt mis-
ste le åt alltsammans. Gustaf låg inpackad i
sängkammars rängen, Wilhelm gick med 2 rocker
och en liten fäls och var rustig och mat och hjälpte
mig som var man att packa på Gustaf hvarigenom
han för en stund uppvärmdes, men måste efter en

stund lägga sig på soffan (i samlings rum). Paul blif-
fick och nödskad ^{hvarjehanda} att bygga, plätten blif min kam-
mare. Lilla Johan började frysa undan samma tid
allt ^{låg}; fästakammaren och Gusta Norin litet sevar
i rummet derinnanför, jag utsittitna stackare gick
upphörligen emellan alla sängarna, låg stundom
nagon minut på golvet. Föröfugt fanns blott en
lyuklig jungfru i koket och kullan, från hvilka vi
voro nästan helt afsonorade. Det är verkligen
verdes att mina frossor ej äro på brödernas men
alla samtids. Till den beskufning jag myss
gjorde på gårdagen måste jag tillaga att ehuru
den vitteligen var sann efter orden för nästan
i karpens drag i skrift, jag föröndades själv öfver
att jag ej var matare, men det är alltid så att
om jag är än så mat så går det alltsam-
mans bort så snart jag blir upptagen af något
annat, helst att se efter nagon sjuk då yll
jag mina krafter åter. Jag kan säga att det är som
ett nöje för mig att sköta sjukas - Jag
talar i dag lite slarvigt men man sätter fram
sådant man kan.
Attom det andra bestiga smet i det godliga för
fannos här ute i de par varma städer lapp.

såsom var det ett hjerta, som bögat till
öppna sig för Jesum. Ålskade Maria, vi
vilja bedja vår Frälsare, som har lofat oss,
att hos alla våra böner, att hon äfven måtte
blifva ett Guds barn, Honom till ära. Hurken
glädje om en själ till blef frälst!

I går reste hon till Wisby, åtföljd af min
smälla broder Gustaf, som endast skulle wara
4 dagar der.

Brefven och de skrifna werserna har
jag ännu alls ej sett, fastän jag städat
skrubben och alla byrålådena, strätt an
rest, men om jag får se dem, wila jag
skicka dem. I par swarta handskar, samt
näsdukar har du här ännu, hvilka skola
lämnas upp till din pappas.

Det är så roligt att du tycker så mycket
om de tyska böckerna. Det war äfven med
så innerligt godt mod, jag skickade den, det
war såsom kände jag redan på mig, att du
skulle tycka om den och hafva glädje af.
Mamma tackar innerligt för helningarna,
så wäl från Axel, som Tante Curin och
dig. Robert, Sofia Barman, samt många, man
ga andra helar dig så mycket, som jag ej
satt kan minnas alla.

Min goda ålskade wän!

Tack, mycket tack, för dina både hjertligt
välkomna bref, samt äfven för de små smälla
blomskotten, och den lilla så innerligt söta kru-
kan. Det war mycket roligt, att få sådana små
anninner från dig! Jag skulle fört hafva
tackat dig, för den lilla porcelins krukan, som
du lämnade på min bänk, men som jag trodde
du glömt och tänkt sända den till mig så
så gjorde jag det ej, men Robert rådde
mig derom, då han kom hem en dag med en
myosotis och planterade den, sägande att du
hätte honom derom. Tack för det!

Såsom det är din innerliga sträfvan, att kom-
ma uti ett ständigt umgänge med din Frälsare,
så är det äfven min. Åh, min dyre wän! jag
önskade så innerligt, att hela mitt lif, må
vara ett ständigt seende uppå min Frälsare,
Jesum, att under allt mitt af yttre arbete,
Jesum må wara grundstenen, Åh, min Maria
jag må wäl skämmas och blygas, samt
någon förtäckas, då jag dagligen för förmä-
nar, hem swär ständigt att gifva minna mig de
värsta så gerna plåga mig att, att
annat. Men blott i bidden och i tungen, så

skall wårt hopp dock icke wara om intet,
utan wi skola segra i Jesu kraft allena.

Herren hjälper mig, att jag må frälst varda,
det måste jag hoppas, men Herren vill ju
hafva ett helt, odeladt hjerta; och hwad skulle
jag då säga om mitt, som är så deladt?

Jag måste lämna alle, alle åt Glorion, han
som känner och ser min stora svaghet.

Hej! Och, Maria om det skall bli va^r rä^t
med oss, måste vi dock komma d^eskän, att
vi lefva helt i Gud, och han i oss!!

Gläd du är lyckligt framför många andra,
som har en så här stor i himmelen,
att gå till med alla dina yttre, och inte
bekymmer. - Till och med känner det mig
lystigare, då jag är andeligt bedröfvad, än
då jag är liknöjd och kall.

Det är ju riktigt soligt, att det är så in-
ligt godt förhållande, mellan skel, och dig; det
gläder mig mycket, ty jag tror att ^{det} ej blott
ej är godt, medan vi ^{är} unga, utan om
det endast underhålles, så är det bra godt,
och viktigt för hela vårt lif. Föräldra^{ns} kärlek
och systrar-kärlek och frid, det är något
väsentligt för hela vårt lif, och ej allena
för detta lifet, utan äfven för det ewiga

om vi blott blifva förenade, uti den kärleken.

Älskade vän, samla dig nu förtäder, ut din Guds
rika höfver, för de nu för dig, för eders föreståndare
svarsigheten, att genomgå. Och kom ihåg, att
ej ett kufvudhår skall falla, af våra kufvuden,
utan vår himmelstas Faders vilja förtän. Fluru skall
då något mera kunna ske, utan Hans vilja?

Det gläder mig mycket, att du nu får vara
tillsammans med din kära Namma, &

För fjorton dagar sedan reste, Mag. Roos, och
H. Flåkanson ifrån oss sedan de vistats några
dagar hos oss, de voro mycket snälla. Flanne
" förstod oss så väl, så att det var mycket
roligt, att få ha dem här. Flanna är ju bra
snäll? Jag håller så mycket af henne.
Laura Brinck

Laura Beijerlieb har varit hos oss i fjorton
dagar sedan hennes mamma reste hem till Wis-
by. Jag kan wist ej säga, eller bedömma om
det blifvit något upswaknande, hos henne, det vä-
gar jag knappt hoppas, men jag wälg hoppas
och tror, att det dock skall efter blifva ett trakt-
se, efter att få lära känna Jesus, och hand-
till saligheten hörer ty hon wille så gärna
höra talas om Jesus och hans work på hjert-
at, afwen vi tyckte att det alls ej kändes smitt,
eller tungt att läsa i hennes öfversinn, det var

Du skall bli en riktig kristen kvinna! Du skall bli en riktig kristen kvinna!

Nu snart instundar den sköna Fastlags tiden det är
ju en liflig tid, då vi få prisa vår dyra Frälsa-
res lidande och död för oss och hans uppståndelse,
genom hvilken vi äfven få nåd och kraft att
ryppa ifrån synden och döden och lefa ett nytt
lif i Christo Jesu ^{han} har ju äfven lofvat oss den Heliga
Ande hvilken han säkert skall sända oss blott
vi vilja taga emot den, och låta den få rum, i
i våra hjertan, ja, få inrymma hela hjertat, och
den skall nog lära oss huru vi skole wandra
honom till behag.

Hälsar innerligt Lotten, om du skrifver till henne
något innan hon reser men hon är väl redan rest
innan du får brevet och tacka henne för brevet,
som hon skref till mig.

Farväl för denna gång min älska-
de Maria vi träffas väl snart igen på detta sätt, och
i bönen till Herren
vi se ofta träffas.

Din swaga syster i Christo

Henrika.

Waldenruden den 1 Februari 1850.

Min älskade Maria!

Tack, tack för ditt bref hvilket jag med stor fröjd
emottog. Du kan ej tro hvilken fröjd ditt och Lottens
bref skänkte mig.

Du sade att du tänker ofta på mig och jag tänker
äfven ofta på dig min kära Maria med innerlig kär-
lek. Och ja det är just så som du sade att man känner
en innerlig kärlek till alla Gudsökande själar, men jag
wille dock känna ^{den} mycket, mycket mera, ty jag kände ^{den} all-
deles för lite.

Min älskade Maria vi måste wara flitiga i bönen till
vår kära Frälsare att han må gifva oss nåd till en daglig

tillväxt i det goda och allt innerligare kärlek till
honon, för det vi, när pröfningarna påkomma
må bli på faste och beständandes. Oatt vi blott wore
flitige i löpandet efter det målet som förhållas oss
ofvaneft; det är ju en härlig krona som utlofvas åt
hvar och själ som är trogen vår käre Jesus, som
har lidit så utsägligt för våra synder; skulle vi
icke ^{vilja} under ^{och} bön vakande flitigt kämpa efter den?

Jö vi st vilja vi det, vi vilja så godt vi kunna bed-
^{vi} ^{här} ^{Frälsare}
ja för hvarandra att han icke måtte släppa oss.

och Maria jag är så svag och eländig i min
Christendom, men jag hoppas dock att Herren skall
göra mig innerligare och allvarigare, ty han kan
ju göra något af det som intet är, och han ser
ju till begäret och viljan.

Latom oss ej heller förgåta att tacka Gud för
den ofversvinneligen stora nåden att han har
uppsökt oss förlorade får och att vi hafva en
fri tillgång till honom, ty vi kunde ju också
vara alldeles bortkomne ifrån det lifvet som är
af Guds och alldeles icke känna vår dyre Frälsare.

Det är äfven en dyr och ofversvinnelig skatt att det
har skedd i ungdomen, ty huru mycket svårare är
det icke för de som äro ^{här} fasta i sin egenhet och in-
snärde i världens fäfsänglighet, att ofvergifva den, och
falla helt till Jesus; det är ju äfven utsägligen
mycket skönare att på uppoffra sin ^{ut} lefnad till Frä-
sarens tjänst än uti Satans, och att äfven få lida
något för Jesu skull som man visst får, blott man
är trogen.

Min älskade Maria vi vilja vi vilja älska hvarandra
så innerligt vi kunna, samt alla andra systrar i Christo
ty det är ju allena ^{med kärleken} den som upplifvar oss på vårt vand-
ring till det ewiga lifvet. och Maria jag måste äfven ^{af} be-
dig, sam ^{na} Tak, som du bad mig att bejda för mig i dina
bönor.

Hvad det wore roligt om du kom till Stockholm
min älskade vän. Jag skrifver nu till dig såsom till
en gammal vän, men jag vet ej det hjertalet talar
så och det är ju alltid bäst att skriva alldeles som
det lyder gör du så också, om du vill göra mig den stora
glädjen och skriva några rader när du har lust
gjannars så vill jag gärna besvara i enkelhet.

Waldemarsrudden den 12 Aug. 1850.

Min älskade Maria!

Innertig tack för ditt bref.

Du frågade hur jag mår och derja måste jag
svara att jag har stort gill att tacka och lofva
Gud, som är så nådig emot mig alltid, fastän jag
så ofta är så otrogen mot honom; det är en stor nåd
då han låter oss få känna sin straffande ande
på våra hjertan, då vi viker ifrån honom, ty då
är det ju intet annat än att kasta sig ned
för hans fötter ^{och belys om nåd} och det måste vi ju dagligen göra.

Min kära Maria du har väl hört af Lotter
att jag varit rest till Nottland med Pappa och
har varit borta 6 veckor och jag har varit
& mycket nöjd med den resan, emedan jag tycker
mig på alle öfvertygad att det varit Guds vilja.

Goda Maria alltid när jag skrifver så är jag
så rädd ^{att ni skole tro} att jag är bättre än jag är, fastän nog
tanker jag såsom jag skrifver, men jag efter-
lever det så litet och, om du skulle få se mig
skulle du få en hel annan tanke om mig, än du
kanske har af bref, men tro blott att jag är syn-
deska, som dagligen syndar, så är din tanke riktig,
det är alltid det ledsammaste att det skall vara
så mycket natur qvar och man skole låta
nåder så litet verka, låtom & oss dagligen bedja
om nåd till ödmjukhet och köttets dodande och
noga gifva akt på oss sjelfva, han fortsätter
nog de goda werke han i oss begynt hafver.

Mamma.
Här är en svara på din breff, till den när och jag har du kommer.
Maria Maria till jag bedja om en hjertlig helsening till din
mamma.

Det skall ju bli riktigt roligt om du kommer
till oss, (om Gud vill) det gladdde mig så mycket
då jag hörde att det varit frågan om det, emedan
jag hållit så mycket af dig fastän vi så litet
sette hvarandra.

Ofta få vi sucka "Fader, jag hafver syndat
i Himmelen och för dig och är icke värdig härefter
kallas din son", men då är han så nådig, att han
går emot oss och faller oss om halsen och kysser oss,
rent vill äfven påkläda oss den uppriktiga kläd-
ningen. O låtom oss ej vara tröga utan kämpa för
dem!

Du frågte om vi ha Tyrens sangbok, ^{och de ha varit} och tycka
mycket om den. —

Ach älskade Maria, låtom oss ofta träffas i
vår Trälsares sår, och vid hans uppstignings
sida!

Hjertligt välkommer snart till din
unga medmänniska

Henrika

En Torgqvist, Lina och Annas (som
var hos oss innan du kom). Medet dig detta

Henrika

En dyrbart brev
från

Henric Bagman Ventré

Uu

Maria Erién (Grellen)

3 juni 1851

själ jelf. Men det är ej så lätt för oss
att säga hwad som är allwärtigt, eller ej,
Herrn allena kan ju föröfva det.

Hwad det wäre bra om man kunde hålla
sig upplyftat öfver alla dessa små
jordiska omständigheter, som dagligen förefalla,
men man krälar så lätt, som en
myra på jordens grus!

Goda Maria, hwaför jag också icke
har kunnat skrifa mycket så är det,
jag ej vill, eller kan skrifa mycket
werldsligt, ej heller andligt, ty jag tycker
att det språket passar wäl in på mig numera.

"De hafva besken till godhetighet, men
dess kraft försaka de." Wäl tror jag att
den förekommande nådens ande arbetar
på mitt hjerta, hvilket är en obegränsad
nåd, men för att ingen i lifet måste
man ju wara född för ngt, för att wärd
ett guds barn måste man styras af en

Det är en sanning som alla människor bör känna till
och som alla människor bör leva efter.

Faders anda. Ach, mitt arma hjerta
hvarföre skulle du bedraga dig själv?
Hans anda arbetar väl stundom på mitt
hjerta, han besöker dig väl, men icke bor
han i din själ, icke regerar han dina
handlingar.

Något som jag tror är mycket svårt
att finna i den sydliga delen, åtminstone
i Stockholm är den djupa, den sanna
na Christendöm, som har finnes hos
några enskilda äldre personer. De tala
af hjertats innersta erfarenhet, gör ej
något, utan förut undfånget löfte af
sin Herre och Fader. Stundom då någon
af dem säger endast ett par ord, om de
på Tyska, äro de så genomträngda
af kraft och andar, att man ej kan
afhålla sig från Tarat.

Måtte Herren på mitt hjerta rasom
deras!!

Frå Torngren, Linas och Annas (som
var hos oss innan du kom). Medet dig detta

at i Maj månad. Hennes själ var genom-
strömmad af Guds Andra, hon egde både
Prophetians och Uppenbarelserns Andra, stora
underverk hafva skett med henne, dock
för mycket på kända. De skulle ej blifva
trodda.

Det är dock godt, att Herren bevisar sig
lika kraftig nu som för, fortan. Ach,
Herre utgjut din kraft öfver oss arma
och låt oss din egendom!

Mamma reser med Wilhelm, som
har skadat sin hand något till en gum-
ma i öfver Tornea i morgon 7 mil härifrån
och vi öfriga skola kanhända besöka ater
till Kalle & 5 mil härifrån ungefär.

Nu min goda Maria skickar jag
detta brefvet med min snälla Papper, som
skall visa ensam hem i dag till Stock-
holm. Herren vare med oss.

Henrika

Det kan jag ej sattu förstå hur det kom sig,
att ni ej sattu förstod Thoren? När han
var här åtminstone, sökte han att leda
hvarje samtal & till betraktande från andlig
synpunkt.

Ett snällt brev har jag fått af Hanna
Stenberg, samt äfven några rader af Johan
men annu ej besvarat dem, det rednare kom-
met jag ^{väl} att besvara, men det ~~rednare~~ förra
hade jag visst med det snaraste, ty hon skrif-
sa uppriktigt och snällt.

Jag får nu glädjas fast med blyvan öfver
Laura, ty nu har Herren börjat sitt verk
uti henne hon har skrifvit ett så uppriktigt
och allvarligt brev till mig, ty såsom du kan-
ske minnes huru tomma och innehållslösa de
föregående af breven från henne varit, så
var detta motstånd, det var nästan uteslutande
att andliga ämnen. Waldemarudens 19. Aug.

Förunderliga tid! Vi voro uti förgår på
ett ställe för att höra en blind man från
landet ^{föreläsa} predikas Bibeln. Hvad fingo vi väl
höra? Jo, manne det ej var Anti-Christus
i stället för Kristus. Han är mycket
upprörd och entusiast bland Rosenianerna
Det var i deras kyrka äfven vi hörd honom.

Innetligt älskade Syster!

Först en hjertlig lyckönskan för att du
nu fått en liten syster. Jag önskar innetligt
att såsom hon nu är född till världen,
hon äfven må ~~vara~~ ^{blifva} född till en sann
och lifvande medlem, uti den himmelska
församlingen, så att i må blifva systor
efter andan, och ej allinast efter köttet. Då
blifver ju fröjden fördubblad.

Det är så ofta, som jag vill säga dig nå-
got, men då kan jag ej stundt nedskrifva
det, och nu så allt skall uttalas på en
gång, då har så mycket försvunnit uti
minnet, det har mistat sin kraft.

Ach dyrt wärn, hurlken fröjd då uti en
gång få iaktas, om kanske inte jag, dock
därjefte hos Jesum, var försvakad. Då
blifver kärleken ren och helig.

Hvad det om ädligt för oss att se

att blifva så bekanta och innerligt förena
de med vår Jesum, att vi må blifva så
odmjuka och intet uti oss själva och öfver-
lätna åt Jesu ledning; det är ju det enda
sättet för vår tillväxt uti andan.

O kära Odmjukhet, du kosteliga och dyra
ting, eyes jag blott dig!!

Vi hafva nu fått så kraftigt erfara
hvilken mäktig partianda som genomgår
tiden. Vi säga det alls ej så klart och kraftigt
då du var här. Därför kände jag ^{nu} det äfven så
viktigt, att gifva allt uppå mitt hjerta, på
det jag må vara trogen mot min Jesum.

Jag önskar så mycket, att jag måtte blifva
så helt öfverlätna åt min Jesu, uti hans
hand, ty annars ~~ta~~ står jag mig illa, jag
vill ju helt tillhöra honom, och ej dragas bort
utaf något löst lärdomsveider.

Alltid trodde vi denna allmänna Christendomen
uti Tthkeln, samt äfven på landet (bland sammans-
kostwännerna du förstår väl) vara en Christen-
dom, men förlåt mig, kanske måste jag nu
tvifla derpå. Kanske är det något annat
anda som råder der, än en för höjnings.

Gud allena ser till hjertata.

951.
Hvad skall man tänka, och säga då man
tycker sig vilja tyda Herrans vilja, hafva
hafva till sitt syfte, att frukta honom, och
finna ^{andra} äfven, som man trott göra desamma,
säga: Jag förstår eder icke? Hvad menar ni
med det, och det? Det är såsom vore det en

helt främmande sak, att vilja vandra uti Jesu
lydande, Då man finner sig såsom en fullkom-
lig främling, bland dem såm som man
trott sig vara andeligen belägnat med, så att
känner man ett sån fastare band, med de
fä, som vilja på samma sätt sitta vid

Jesu fötter, med Maria. Det är såsom utgj-
^{ma} det en ringa, men dock nära förenad syssor-
skara.

Du Maria är äfven en, bland de
fä. — Den älskelige Thoren är ^{en fast} äfven borta
uti den kedjan. Han har varit här os några

dagar och vi kände en så nära förväntning
med honom, så att det var något förunderligt

Han läste för oss och höll den allra kraftiga
öfverlåtelse och hängivaste bön med oss. Han har näst
att Herren läter oss få känna de fä sådana

öfverlåtelse han kallar? Det är ju bland de följande
öfverlåtelse öfverlåtelse som på gott och ont för Herren
sådana öfverlåtelse, som enbart utgå till Herren.

Stockholm 25 Maj 1852.

7. 1051.

Nu innesluta vi oss till en bön till den barmhertige Fadren, att han ej vill släppa oss ifrån sig, utan leda dig ^{Fadern} handen och bön och swaga skrylliga medtrafware

Henrika.

*20
dd
tel
mig
med
inter
as
mult
ed
a^c
2
w
me
t
ch
ge
f*

Helles oder kühles ein mamma!

berg, skall blifva Diakonissa i höst. Hon
är ofantligt fästad vid dig. Det brudde
Fanny Leffman en innerlig glädje, att få
bref af dig, hon amnade genast svara,
men kanske hon ej orkar annu.

Det gick så konstigt till då den Pappan för att
vi ej fingo träffa honom. Lådan är här kvar
1. ett par handskar svarta. 2. Stålknäpparna. 3. en
nosduks märket med Wredla. Något mera
har jag ej nu sett. Lilla smörlyktan,
som Skaktusen var ute på när vi tagit oss
fortiden att behålla, och packade genast
Björkfots smör uti den. Mamma tyckte så
mycket om den.

Och min dyra vän nu har jag skrif-
 vet så mycket om så man många yttre
 likgiltiga saker, men förlåt mig det, samt
 all min swaghet! Jag önskar nu blott
 min kära syster att vi både du och jag
 måtte hafva ett ödmjukt uppriktigt
 hjerta inför vår Frälsare! O kära Frälsa-
 re du måste ännu en gång mottaga
 ditt stackars barn som dagligen och
 stundligen är olyckligt med sig!

Samt en svart tyllkrage.

I have no more English to say than certain but it is quite different from
 the other, I have no more to say than that, there has been a great change in the
 world, and I have no more to say than that it is quite different from the other.

Kanske menar du då, att han predikar något
 mycket betydligt; nej visst icke. Många
 af våra redliga vänner märkte ingen skillnad.
 Vi voro äfven då i tillfälle att få höra
 Rosenius, ty han talade något förr och det
 var fullkomligt i samma anda. Det är
 alldeles omöjligt för mig åtminstone, att åter-
 gifva det en sann bild på papperet. Det
 var den äldsta mest löskaktiga predikan, det
 skar riktigt ut hjertat då Jesu namn be-
 ofta nämndes. Det bör ju allt upprättas oss
 till mera väksamhet, mera bön.

Såsom du nu väl hört komma de kära
 bröderna Carl och Emil, att resa till Byggn. intet
 förr d 11 Sep. som Gud vill. Väst blifver det en
 mycket tont, men dock hoppas jag, är det mitt
 Herrens vilja, så blifver det väl till välsig-
 nelse.

Carolina Rydberg från Lunds kom hit
 i fredags, för att blifva här 3 eller 4 dagar.
 Hon är mycket sot och snäll och mycket
 förälskad sedan vi sist voro tillsammans. Vi
 hafva dock ännu haft så liten tids att ut-
 tillsammans, ty hon har så mycket att utställa
 i staden.

Det är nu nästan bestämt att Emma Berg

Demetrius Maria Curran

Donata
 Soltanna

110

Men det är som ville jag göra dig
delaktig af det som är för mig viktigt.
Ach, dyu syster måtte vi ej vara
församliga att söka Jesu umgänge,
att söka att kunna efterfölja honom!

Det är allt mycket få som vilja rät
in på den ständiga inre vandrungen
inför Gud, men det finnes dock några
och låtom oss då vara bland dessa få,
ty vi förlora intet; och nej, vinna myc-
ket, fastän nog vill köttet och fönnep-
tet hindra oss, men det går ej an att
det får hindra oss uti en sådan lifs-
sak. Allt som jag skrifver så här
är blott en önskan, att jag måtte bli
så, ty jag kan blott hindra Guds
verk i mig, jag är så ständigt af mig
själf.

Nu hafva Robert och den kära brodern
Stenberg rest till Uppsala. Såsom du
vill att skola de två tillsammans, hvilket
kan bli för mycket välsignelsesrikt för
dem båda, om blott den heliga Andan
får verka såmycket och föraragsam-
het hos dem, ty det är mycket af nöden

851.
Så två så olika naturer som de skola
samma ^{våra} tillsammans. Och kunde vi rätt
bedja att dessa ynglingar måtte rätt
använda sin beredelse tid, och en gång
få bli för Herrans redskap; ty: Låden
är mycken, men arbetarna ^{är få}.

Johannes var här nära 14 dagar, han med-
förde brev åt mig, från Hanna, ja ett smått
brev. Han helsade dig så mycket.

Jag längtar efter brev från dig.

God natt nu min kär vän! Måtte vi
i natt få hvila Gud.

God morgon! Jag måste nu stuta för
denna gång ty bålet går nu till staden.

Jag går nu alla dagar i Fattarnas kläd-
ningen, och har gjort så nästan hela som-
maren. Farväl.

Måtte Jesus helt få bo i våra hjertan
önskar din svaga vän

Waldemarrudden 26 Okt. 1851.

Hanna.

Demorische Maria Gustav

6/10 51
2
Älskade Maria!

Nu endast några ord till dig, min älskade
syster, ty alla sova omkring mig och
jag har just nu slutat ett brev till
Emilie Dikström, som är uti mycket
betryck och bekymmer. Modern var hämtad
för en tid sedan och bad att Emilie skul-
de få komma hit, men det var omöjligt.
Hon sade att de hade intet. Matte
det lända till deras själans förköpsan och
så vore ju allt vunnit!
Det är så ofta jag vill säga dig något
min dyre vän men jag tror afven att
det är mycket ^{nyttigt} att hafva endast Gud
att tala med, att anföra sig helt och
hållet åt Honor. Jag har ju afven min
älskade mamma, som jag kan tala om
om allt.

6. A.
6. H.
en mygga, fästän L. I

Stockholm d 2 Nov. 1851.

allt för långt och till intet nyttigt.

Mrs Carlmander har jag ej nå träffat på länge, hon är nu i strängnäs, men hopeas att hon redligen vill sin salighet.

Herr Fru Malmqvist och Fröken Cederköld

voro vi nyligen och hadde en kär stund

hos dem. Nog tror jag att F. Malmqvist

är en sanna Christen, men huru kunnas

vi se in i något hjerta, och der till då

man ej är mera med dem. Fröken kån-

net man starkt samband. Det är så

svårt att skriva, om vi sakas någon

gång här nere, så på vi väl tala om affe.

Det är dock intet nödvändigt för vår

salighet och Gud undervisar väl oss, kvar

på sin ort allt det vi behöfver, om vi blott

tala honom göra det. Slutligen om Ida,

det är snart två månader sedan hon

gick från oss för att fullkomna sig

i musik och nästa vår resa till Skalmö

och der blifva uppleget, som eget barn

af rika släktingar. Sedan hon gick från

oss har jag så litet träffat henne, men

hon är mycket snäll.

AF
D E

Älskade Syster!

Tack tack för brevet! Detta blefver ej långt, ty som du vet är jag så redo att skriva mer än jag kan och det gäller, det är af stor nödvändighet för mig att öska att komma i närmare förning med min Ysa, ty det fastän det synes som intet borde hindra mig i att vandra i Herrans fruktan och kärlek, så vill dock satan och mitt eget kött alltid förhindra omgåendet med Gud i den dagliga bönen, och aktgifsande på Gud i hjertat. Men ändå önskar jag så mycket, att på tala till med dig om min systas.

Det är söndag nu, och vi äro i staden, mamma, Wilhelm och Gustaf äro på salen, så att jag är ensam hemma, med de båda små småle barnen, Paul och Elia. De äro så lyftiga och kärleksfulla emot mig alltid så att jag måste ofta förvånas och blygas, fastän de

jag så ofta förgår mig mot dem, så
är de dock så kärleksfulla mot mig.

Vi hålla så mycket af lilla Mia, och
hoppas att hon skall bli bra, ty hon
tycker bli snällare, och snällare, hon springer
efter mig snart jag går. Hvad man har
mycket att lära af barnen!

Du gjorde många frågor på hvilka det
blev svårt för mig att besvara, som så
litet kan se in i människornas hjertan,
samt äfven varit så litet med somliga af
dem, men några ord har jag väl sagt.

Du frågade orsaken hvarför de förtro-
liga bändet med Anna mastal stutas. Det
kan ej tydligt förklaras, kanske äfven att
stutas ej var det egentligaste ordet, men jag
vet ej något egentligare ord. Vi skildes
med mycket kärlek (ty han är nu Diakoniss) och
afskedstimman tycktes vara mycket
bitter för henne, den kära redbara Anna.

Det kan dock ej förnekas att partian-
synter mot slutet af hennes vistelse hos
oss, så att vi blifva tvungna att tänka,
att det är bättre att ha en sommar-
värdinna som är så kärleksfull mot oss, än
någon af det partiet, ty om de möj-
ligen själva äro redbara i sin salighets sak,
så skada de dock andra så mycket, nml. till
själar som börjat vakna och komma till
eftertanke om sin själ, till dem som tala de
(äfven Anna) oupphörligen tröstord
och vilja övertyga dem, att de ha den
rätta troen, ha Christum, men de duger
ej att gå Gud i förväg, Man utför det så kär-
ligen själv det verk som i en själ begynte,
och så först kan det blifva en riktig Beke-
rung, annars kan det ej bli annat än förtro-
tro. Anna har alltid prisadt Janson, samt
att af det partiet, men den allra förträf-
ligaste predikan af Almqvist har ej
 varit god. Är det ej förunderligt att andan
ej villmar, hvad som är enligt med Biblen,
eller ej, men partiet har haft med sig!
Många andra sådana prof. ha vi sett, så
att då hon denna sista tid skett hastig-
het i staden, har det känts mycket större
enhet på landet, hvilket vi välbj. just kunde
tänka förut. Men jag förstår intet, att
Vi hålla mycket af Anna. Om jag skulle
skrifva förtro orsakerna till den blanda blisk
vi fått i denna lida, så skulle det blifva

Annas bryderi. Bästing. Många gånger har jag varit till minnelse för

Demissle Maria Eeren

efter

teckerna

31, 51 (P.S.)
Jag skall nu omtala för dig en nyhet,
som för dig kan ha stora intressen.
För oss mycket. Helt oväntadt fingo vi
underrättelse om att mammas svärmor
samt allas vår kära vän Sante Laura
Turnberg efter 6 timmars insjuknande
afsnade (som Carl skref förte. han i då var
närvarande) som en nådfullgjord och
efterlemnade make och 3 små barn. De
stackars barnen! Måtte Herren göra dem till
sina! Det var ett härbt slag för brodern
Wallermark, samt öfrens för oss. Vi förlora-
de ett af hemmen i Norden. Men afson-
nade hon i Herran, nog är hon så
säll.

Så ser om Johannes kammer hit i Jul
med Robert! Från Carl har vi haft
bref, ja bref som kunnat stå för mig
ha mig att se hans smjukhet. Han har
prövat en gång, och tror på det att det
var Guds vilja, att han kan stå ensam
hiten. Jag tror att Gud i nåd berder honom
till ett fridstap i sin hand.

Förunderligt är det, att mamma, vår allra
dyraste moder talat så mycket om sin
helt om att hon kanske är död. En stund
gläde dag fick hon då, lördag förmiddag.

57. Men härt för de efterlemnade, ~~och~~ alla
 efter Guds vilja och ingen blir lidande.
 Jag har nu, dock endast för mig själv,
 malat 2 små tablör, men nu ber jag dig
 hjälpa mig att bära inför Gud, om du är
 rädd för mig att måla, eller om jag måste
 afsäga mig det helt, om du bestämmer
 måste göra, så vill jag det gerna, men
 stund skall det bli för. Fornuften kan väl
 finna flera skäl för att förbättra, men
 mig tycks som satan skulle vilja driva
 mig draga mig bort från Gud, dels genom
 att det är, dels genom andra förströelse
 tankar. Men jag är dock övertygad om
 att nu jag blir upprättigt borta, så
 upplyser Herren mig nog derom.
 Och så hade Maria, måtte vi bli rädda
 Jesu barnungar och med Maria sitta
 i Maria fotter för att där inhämta
 visdom och kraft!
 O Herre Jesu, tag de våra hjertan i
 dina händer och gör med oss såsom
 dig tackas! Ach, gör Maria, och mig till
 dina rätta barn, som endast må lifva
 i helighet och rättfärdighet för dig vår
 skapare och Fader!!

Skrif när du kan. Jag har nu mycket
 liten tid att skriva brev.
 Jag tackar om detta brev skickas, eller
 ej, ty frunnen har ej varit god, och alla har
 blivit slarfige, men kommer du ej bli nå-
 got annat om detta ej sänder, därför må det
 gå. Helia Santa Curin från mamma och
 mig så mycket och tacka för bevisningarna.
 Nu ber jag helia till Fa. Maria.

Mycket vilje jag säga om en annan
 gång när du blir
 Farväl min Syster.

Herubra.

Jag kan dock ej afhålla mig från att nu till slut öfverhuggande nämna några af de hyrtor, att ditt hyrtor skulle bli en dubbel för jernbanen att han nu börjar nu är så till och släktas i andan som det liden är dyrt, och vi behöfver skaffa oss spålar frakter, ty det är väl ej så lätt att gå till på den smala vägen, lifvans väg!

Det lille lammet som du oförfrågadt bad mig köpa, efterfrågade jag hos Lilla och Hjelma, men det fanns ej, sedan fick jag veta att de fanns i en korgbod och köpte de, men de hade liden gått, och det var således omöjligt att bärda de till Jönköping. Helt som berättade 24. 1. 1851.

Robert kallar så innerligt och tackar för besöket och oändligt, han sade att det flog ut ur honom att skrifva till jag skickade men han är ej så slämt nu.

Mamma och systern kallar dig skönt. O Du Huru! Ge mig af Din sköna ända!

Den

Henrika

Min älskade syster!

Det är så länge sedan vi talade något med hvarandra, min dyra. Mamma, men det är ej till något nyttigt att börja tala derom. Den egentligaste orsaken är dock den att jag ej har kunnat försumma någon stund, ty en brödsdatt af oss två alnars i byskant, som skall vara till guldslapp åt Morten har alldeles upptagit min tid dessa sista veckor åtminstone all tid jag derät kunnat ägnas. Jag har det varit svårt att använda så mycket tid till ett så förfångt arbete som detta har det dock ej hindrat, ty min själ har ej lefvt den, men dock hoppas jag så mycket att jag komma att göra något sådant annat om jag är bemytt på samma.

Skonten förklarar det mig som du sagt, det hade förflytt sedan i det sakade men skonten är egentligen så viktigt. Allt mangadanden som kändes, men ej som i den allmänna förståelsen, det fästas till något i själva själen.

20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37
38
39
40
41
42
43
44
45
46
47
48
49
50
51
52
53
54
55
56
57
58
59
60
61
62
63
64
65
66
67
68
69
70
71
72
73
74
75
76
77
78
79
80
81
82
83
84
85
86
87
88
89
90
91
92
93
94
95
96
97
98
99
100

varit inv. Maria mätte vi då vi såg
sina mids afbladda & våra egna grannar
frädnat och vara vår kära Faderns en
färdiga, odmyktas barn. Vad är det den
största sällhet för oss?

Vi ha varit i staden några veckor,
attnu nu sedan bröderna fingo skol-
lof och Robert kom från Upsala. Vår
älskeliga bröder Johannes är här nu
som Informator och patient. Hans
förunderliga Glemmas vägar äro skatta-
bon i sinas skänka honom lifvet.
Jag menar det jordiska lifvet för att
nu äro taga det, men blott den gode
kärlekens Fadern vilja skeo sig det
allt så godt. Förra vintern vid denna
tid så kunde vi ej ana att nu på ska-
la honom. Det synes tydligt att han till-
vare i barselighet och odmyktas sedan
i staden. Vår är han ganska frisk om
dagarna, men om kvällarna har han
vanligen sina anfall af gräfnings-
saker. Han blir så väl vardad som
öfverens är nöjligt af sin omman-
nad. Jag har varit ensam i staden

nu en vecka, har jag varit ensam i sta-
den och skött hus-håll för Pappa, och
jag skall säga dig att jag är så svår
om man blott har tillfrisknat att slatta
hans till synes en bost. — Alldeles oan-
tadt gjorde jag en bekantskap på Mi-
ni. Pappas lyfningskalas med en flicka
vid min ålder, vid namn Carlina. Blott
sen, hon är Prostdotter, men har tydligen
förlorat sin far, och är nu i Stockholm
för att laga Sektionen. Hon är innerligt
söt och tankande och tyckes hafva ett
djup behof af en allvarlig Frustation
men har tillits i förställ barn sitt liv
det är. Efter Jul skola vi oftare besöka
hvarandra. Hon påminna mig så mycket
om dig min käraste vän.

Det tyckes det mig att allt jag skrifte
är så dandigt och i förgäves att genom-
läsa, men du måste hälla till gode med
dessa nu, på så att du kan bli bättre om
annan gång, väl har jag mycket att sä-
ga, men du måste nu uppskjuta och
hålla till i gagnar något. Bröderna
synas ha ett litet älskade David ha
samma bing, bodet där jag var.

1832. 12. 22. Minnata det enda "Kackar" jag har min
barns bing (som jag har) omöjligt att bursata det om du vill
det är det enda efter det.

en smula deraf.

Alla de öfriga af familjen äro på landet, utom Pappa och jag, men jag skall nu få gå ut till det så ofantligt sköna landet.

I dag är du ju 14 år min dyra vän nu önskar jag dig och att om ock de 14 år du nu genomlevat ej helt varit egnade till Herrens ära att de år du nu går till mötes må endast få tillhöra Herren, Han kan göra den välsignelsen både för dig och andra.

Nu en hjertligt välönskan från Pappa till eder alla på det nyjöringna året. Moster Lundberg ligger illa sjuk, men alltid då jag sakar henne har hon frågat efter dig. En innerlig, hilsning från Tante Lindström till dig.

Ditt vithuskeft hittade jag sedan det andra ock afsände. Farväl nu min dyra syster jag måste nu gå till landet.

Vin vänner tillgifna

Henrika.

Stockholm. d. 4 Dec 1852.

d. 4 Jan.

Min dyra syster!

Hjerteligen tack för brevet samt en innerlig önskan att Jesus måtte helt få inrymma ditt hjerta, och att Hans anda må allena styra och råda öfver ditt hjerta. Och far han bo i vår själ, då är oss evigt väl! derföre måste vi sträfa oss syster!

Roligt vore det att en stund få samspråk med dig om mycket! ^{d. 4 Dec 1852} Januari. Då vi ha varit ute på landet påminde jag vi ut och spatsade ut i det vackra manskapet hvilket så lifligt påminde mig om promenaderna då du var med. Gustaf och Wilhelm ha bevisat sin vänskap till mig genom att kasta snöbollar på mig, alla bollar skulle jag ha fått deremot spring ikring mig för att taga emot stöten hvilka dock ej vore farliga. Dessa promenader vore mycket sköna, hade de blott kunnat vara mera. Allt sist brevet skref jag att moster Lundberg var mycket sjuk, men nu är det här hon varit mest ganska rofylld, men

Det är ingenting varaktigt, går fram och tillbaka, men lycklig den som saligt får komma hädan, ty det är väl ej så lätt att bli så salig.

Jag har börjat att läsa litet Engelska för Johannes, hvaruti han är mycket sticket. Jag önskade mycket att få läsa mig det riktigt. Nu har jag skrifvit mycket spels, men mig tyckes det så soligt att få veta litet om sina vanners yttre lif också. Hur tycker du? — Julhelgen var ganska stilla och god, men den firades i staden, wist de följ min tanke Julaftonen i synnerhet mycket på mina kära bortavärande bröder och dig. Bröderna ha aldrig varit borta förr. Nyårshelgen firades på landet och en så härlig nyårshelg har jag aldrig upplefvat, allt bidrog till, både inre och yttre stillhet och frid.

Ach! min dyra Maria, huru skola vi nu kunna såll använda de stora nådegåforna. Herren gifver oss, man måste ju sekta med sitt anförtrödda pund och ej nedgräfvat det i jorden. Den som bärar brottet i det minsta, honom varder ju mera gifvet, men det är ej så lätt, det arna, besynnerliga hjertat är ej så lätt att bära i sina händer.

Det. Allt annat vill det säga, men swart är att innerligt hafva sitt hjerta fastat på Jesum och sitt öga riktadt till honom. Ach, hvad jag är frammanför för honom af naturen! Den himmelska budgummen, som älskar oss alla.

Den snälla Ida Kingen är mycket illa sjuk, en afton trodde hon sig få dö, sade hon; ryggen är skadad, jag vet ej om den är brett eller huru det är, men hon har svåra plagor genom ryggen och bröstet och skring hjertat, få se om hon mera bliver frisk.

Det gör mig wist ondt att du, såsom du säger, ej är förstadd, men vi få endast glädja oss deröfver och tacka vår kära Fader derför, ty den Han älskar dem ager Han och, att således är det ju blott en tröst att lifva till nåd, ty säkert behöfva vi det alla. Ach, det förgär mig om du får tillwaxa i Hermanen!

Men Maria hvad skall jag då säga, som ej har något swart och kan ändock vara så kall, men jag hoppas att Herren nog tillbänder mig något hos, om fastän jag är alldeles wärdig det, när Han förneat mig kunna bära det. Korset borde ej ligga länge ifrån oss, om vi blott såge rätt vårt stora elande och vår Faders bittre lidande derför, men jag kan ej se det en gång, endast

Du säger: och den som fick följa med, -
(Johannes neml.) ja visserligen är det
en stor och salig längtan, men mig
tycker det dock vara en nåd af Herren
så länge han låter mig lifva. Blott han
då får uppfostra mig för himmelen,
för mitt rädda hem, ty mycket måste
bort på något rätt, före återföreningen
med Gud, helighetens, renhetens, och kärlekens
Gud. Hur skall jag en gång få se
Gud!

Ach, om vi alla strandade till slut vid
den rätta stranden!

Något mera om Johannes sjukdom.

Doctorerna säga, att det är det samma
hvad han får, endast han får hvad han
vill. Icke endast lungan är skadad
utan äfven lår sammanväxning,
ega rum. Vi vänta ständigt dödspon-

ten. Hvilken dock troligen kommer att mätta.

Men för Gud är intet omöjligt.

Johannes skall vara mycket undergifven
och snäll. Han skickade för några dagar
redan sin sista afskedshelsning till oss.

För Robert måste det allt vara mycket
svårt, men det är säkert ~~mycket~~ mycket
nyttigt. att och uppfostrande för det
högre lifvet att ständigt hafva döden
för ögonen, samt äfven är det afning
i odmjukhet och tålamod att så länge
sköta en sjuk. Gud skall säkert belöna
honom det i rikt mått.

Mamma kom hem den 20 April efter
att hafva varit borta 12 dagar. Det är en stor
skatt vi äga i henne.

Bandet som jag köpte kostade en och
22, men det är så långt möjligt kan
använda det öfriga. Det var en staf.

10. Skilling hade du hos mig sedan förr. Det
andra bry mig icke om; ^{ämnas} sådana bönder brukas
brukas annars kosta en Riksdaler aln. Blijf
ej liden på mig för detta men omständiga
heterna följade det så.

Jag skickar 3 virknålar, du kom någon
gång skicka till mig den ~~nya~~ ena som
du ej vill ha, men obrogen min föres-
tälts lemnade jag profvna på bordet
och de försurenna. Förlåt mig det,
bättre en annan gång! Bråttom, se
derför ej på släpvet.

Tack afskade, för att du bad oss till
dig. Så se huru det går med Norrlands-
resa. Jag har dock ett swagert hopp
att på något sätt få se dig i som-
mar. Mamma och Paul och Mia
äro på landet. Robert bad mig
helst ^{dig} i sitt bref till dem.

982 p
som det varit bortåt en 14 dagar. Det
är förunderligt ingen människa kan
förstå Herrans visa afsigter dermed,
men säkert äro de det. Kanske att
hans hjerta genomgår något för att
kunna ingå i lifvet. Jag tror att
det är 6 veckor sedan han blef
mycket sjuk, hvilket har fortvarit
hela tiden. För dessa sista 14 dagar
har han stundom med synnerlig glädje
tänkt på öfvergången och tagit afsked
af sin omgifning. Stundom åter
vid friskare stunder med någon befnads-
het blickat in i lifvet; morakerna derhän
kunna vara många.

Viktiga äro de Herrans ord: "Intet
besmitteligt får här inkomma," "Allan
helgelse får ingen se Herren."

Godt skönt på en att i detta mörkret ha en så stor
mycket öfvermått!

Stenman

Stenman

Stenman

Stockholm 25 Maj 1852.

som ombudsman? —

Någon kunde ju, som du sade hafva
liten uppsigt öfver dem.

Att Farbror Euren sökt Hedemora
visste jag ej. Icke Herrans vilje
allena!

I morgon mera, ty det är sent nu, och
kanske vi få bref från Upsala då så
vill jag säga dig om Johannes då.

Godnatt min kära vän! må
Herren innesluta oss i sig, att vi
må få insomna och uppvakna i
Honom!

Godmiddag!

Hvarje fredag hafva vi under
rättelser från Robert om Johan.
Efter i dag hafva de kommit.

Hans sjukdomstillstånd är alldeles

Min älskade Maria!

Hjertlig tack för ditt kära bref, och
jag i dag erhöå, samt ännu hjertligare
tack för att du som du sade mycket
tänkt på oss, tack därför min snälla
Maria!

Tillåt mig nu blott att anföra
några orsaker hvarför mitt brefskrif-
vande så ofta uteblifver. De yttre
såsom du kanske minnes, hvar
värt lif här är fullt af idel omväring
är. Jag tror att om jag vore på land-
rasom du så skrefve jag väl ofta
till dig om ej mitt inre hindrade.
Mycket är det därför att min be-

God natt! Jag är om att i ditt svar nämna ty så är det

Stenbo

nu så noga upptagen, trog att jag
ville skryta; jag skall på en särskilt
lapp huru likgiltigt det visserligen
^{sjäga sig} är huru mina dagar användas. Dock
förfaller mig stundom sysselsättning,
söfång och förgånglig, men jag vill för-
söka vara flitig medan jag håller på
så hoppas jag väl ej att du skall
vara emot min himmelske Faders
vilje. Nu blir du för mycket hård,
slut härmed nu.

Godnatt, det gör mig ondt att du
haft så svår hosta, men kunna vi
taga allt med ödmjukhet och öfver-
låtenhet så tror jag att det ländes
till själens närmare forening med
Honom, till bortbrännande af slagg,
som måste bort.

Tro ej min högt skattade Wan,
att jag skall glömma dig! Nej, på
Guds makt, så länge vi äro barn af
samma Fader, skola vi väl ej glömma
hvarandra. Om afven det ena barnet
är lydigare och trognare så må då
det andra wara och draga det. Jag
är ett stackars hårdt barn. Lördersmått
och förkrossa du mig o Herre Jesu!

Nog tyckes det mig afven som
dig, att det borde vara rätt att låta
gossarna försöka sig på egen hand en
termin; aldrig kunde det skada, ty mig
tyckes det mycket sämre att få en Infor-
mator, som är olämplig än ingen.

Skall ni hafva Informator, är det
då ingen som I hafven förbrändes för

Stockholm d

1852 ca 6

Min dyra Maria!

Tack för dina bref, samt afven tack för att du tanstade efter bref från mig. Orsaken att jag ej skrifvit förr, är att jag hoppats kunna sända till dig mera lifvande rader, kunna gifva dig en klarare spegel af mitt hjerta, men jag vill dock ej underlata att tala med dig en stund, huru det blott blir grums, du får ju afven se att hos mig, hvar det än är, min häls. Fan.

Det är förunderligt att fastän jag ser så mycket egenkärlek, världskärlek, högnod och påfång hos mig och på Gud som är det alldeles renaste, själso rentuten och kärlekens så kan jag ändå ick blifva förkorrad, men jag får nu lemna det allt åt Gud och bedja honom om oöfverflykt, och om bönens anda; denna ena kan den andra ju ick förstå, eller Guds lösen gifva, om den bönens

Tack för helningen till Sofie Bahrman, men hon är ju i Norrland; den skall dock blifva framförd. Många gånger ha Mamma och jag talat om, huru omväxlande och krånglig sista vintern var, så vi hafva tyckt, att du all ej skall hunnat trifvats här, men denna vinter är så ovanligt stilla och lugn, så att nu beror det endast på att hvar och en har fnd inom sig själv. Som är det saligaste man kan ega. O, måtte afven vi en gång, du och jag, få smaka den friden som kommer efter genomkamrade strider! Den ^{stadigvarande} friden som först kommer då ewigrets blomman börjar spicka ut här, och det ewigt skall blomstra i herrlig glans. Måtte minna bröders hjertan under denna beredelselid blifva samjuka, och dock starka i Herrenom!

När vi sist voro tillsammans kunde vi ej tro att Erika Boberg (som du väl vet) skulle blifva Fru Meurling. Han ville hafva Erika hit så snart som möjligt. På en när det blir bröllop för dem? Menniskan vet intet!

Det var mycket smalt om du skref snart till hem. Jag tror på om att i detta minnelse af sig är det mycket smalt!

Mam

Henrich

nen I bedja kam du, för din stackars jag wägar
 ej säga medsträfvare, ty kanske wore det en lofn,
 och må det vara fjerran ifrån mig. O, Maria
 jag vet ej, det finnes säkerligen mycket litet gä
 hos mig, åtminstone mycket litet styrka att
 hålla hjertat riktat på det himmelska målet,
 och att vilja gå ned med honom i "Glans för
 nedring, för att en gång kunna wata med
 i upphöjelsen. Hjertat och känslorna äro blinda!
 Måtte Herren dock till slut bli Herre i
 mitt hjertas hus, men vet du, att ibland
 sviktar mitt hopp. — Nog wile jag dock
 hoppas det, men jag önskar så mycket att han
 må undanröjda hindren, ty jag är en så klön
stoidsman.

Så se hwilken Informator I nu får, må Her
 sans vilja ske deri blott. Nog hörde jag
 Robert medan han war hemma tala om
 flera präktiga ynglingar i Upsala. Nu
 några om nyhetet. Fru Hummel i Calix har
 fått en liten flicka och August och Carl hafva
 varit faddrar. Carl predikade det Fastlagsson
 dagen. Nu få vi höra mycket musik, men dock
 ej så fullkomligt nå, som vi ibland önskade
 nemla Ludvig Norman är hemkommen

Fru Hummel och din Mammas så gylliga. Helst din Mammas så gylliga. Helst din Mammas så gylliga. Helst din Mammas så gylliga.

från Leipzig, och bor ofwanför oss, du kände
 honom kanske något innan han reste ut. Wil
 helm skall börja taga Lektionen för honom i
 morgon. Sådagar i weckan går jag nu och
 ritat hos Ringdal, det wore roligt om du wore
 med, ty jag är så ensam der bland dem alla.
 Glan är mycket noga, så att nog bör man läsa
 sig om man har någon fallenhet, men det är
 så swårt att rita hufvuden, hwilket jag gör, och
 ihärdighet fordras. Jag minnes ej om jag skrifat
 och talat om, att gossarna, Gustaf och Wilhelm
 gå och läsa i åt i finska kyrkan, men de gå
 dessutom 2 gånger i weckan till Fineman och
 då få vi ofta följa med, hwilket är mycket
 godt och bör ^{äro} vara nyttigt. E heller minnes
 jag om jag sagde dig att vi fått twenne
 medsträfvande i flickorna Wennerberg. Minns
 du dem? De hafva ingen annan att fly till än
 till den himmelske Fadren allena, åtminstone
 hafva de ej haft en lång tid. Det måste vara
 underligt att känna sig så ensam i världen
 att ej weta någon som deltagar uti ens bekym
 mer, men tillika vara godt och nyttigt för dem
 som funnit den rätta Tröstaren Jesus. De
 äro ofta med hos Fineman med oss.

Fru Hummel har jag ej fått, men skall skrifa det i bref till sedan.
 Har du något något till från Lina?

Brockport d. 17. Juli 59.

med Gud och Hans wif, och Johan
här godnatt mycket, samt afven und-
går mycket genom sin tidiga hemfö-
lopfung, och Maria må afven vi-
engång få gå ^{till} emot war Fralsare
för att ewigt få wara hos honom. Vi
kanna ju annars aldrig få återse
vår Johan heller.

Tack för ditt häls. bref, som åter

vadit en manad oshwaradt, men de
endorat ej derpa, da de for ho'vassa
till en stor del atminstone om ej till.

Denna stund, äro neml. en stund som
vi alla satta oss i ro efter att hafva
alla våra saker om bord på Brigg
Norden, på hvilken vi i afton skul-
le vara fastslagna, om vinden varit
gynsam.

Ku egner jag denna Tund af
lyst at se dig om en Tegn. Men
O, må jag kunna pålägga bidden

Men huru skall ett sådant bort-
vänt hjerte, som nu, blifva helt
forenadt med Gud?

Nu något annat. Tor du väl vet
 har Evelina varit denna vinter hos
 Prosten Sandbergs, men nu har Tante
 Malmqvist rest för att hemta
 henne till Stockholm. Hon lär
 dock ej komma hit med Evelina
 förän i Augusti. Evelina skall
 vara mycket sjuk, lefver trögt och
 länge, har sådroligen lungsat.

vår hjertan inför Herrans Jesu fötter
och salunda egna oss både för ewigt
åt Honom.

Ach, Maria jag förs, kan intet
säga! Må Herren den barmhertiga
Fadren tukta mig och ej öfvergefw
mig, som jag förtjänar!

Säkert förstår du nu hur mycket
det varit att rusta innan vi alla blifvit
i ordning, samt commissioner af den
från Norland. Vi komma troligen
ej hem för än i Septembere, om
Gud vill. I Herrans wård anförto
vi oss, och då är jag öfvertygad
att intet skall hända mot Hans
vilja med för vår lilla farkost.

Will du skrifva något till mig
under den tiden, hvilket jag hoppas
kan du sända det, som wanligt till
Pappas kontor och jag skall riktigt
emottaga dem.

Skjors d. 17 Juli 52.

Jag hoppas att denna resa skall blifva
nyttig och ofören rölig, om vi endast i
allt kunde nedlägga oss uti Hans skola.
Ja, må allt ske i Hemanom, och intet
i vår kraft.

Det skall blifva mycket intressant
mig, att höra huru den Informatorn
blir, som i skolan på. Ar har blott
ett barn som ledes af Gudnåden, och
som will wille blifva ledd af den,
skall man väl hoppas det skall blifva
godt. Hos hwarje människa finnes nämligen
något, ja, mycket onkäraktat, många
öfverträdelse delar.

Ännu hafva vi ej talat något om
Johans hänging, till den Tårnen
han ålskat, den Trälaren han
ofta samtalat med i bönen, fastän
dock ofta starkt förhindrad af
naturlig fästning och salubritet

Swad det ofta förekommer mig
underligt, att så många wandra, utan
något lif i Gue, utan något behof
deraf. Men I går då jag såg den
stora Studentmassan af omkring 300
ynglingar hwilka med några få
undantag, wandrade endast för jorden
sökte allt i jordens tomma njutnin-
gar. Ach hwad det kandes mig svart,
huru gerna hade jag ej velat tycka
till mitt hjerta, men endast rasen
Jesu trogna barn! Huru gerna hade
jag ej sett deras kraftiga, lifliga
öfalar prisa Herren, som så myc-
ket skulle älska deras lof och
pris! Dessutom war det en orimlig
folk massa, som åskådade deras afres,
huru få äfven bland dem woro väl
barn af den sätte Fadden?

Den 20te till Höjenhamn Cristiania.
S. W.

Men hur för sällsätta dig med andra?
Låt Jesum appropriera sig till dig!
Låt honom sänka och laga
bort allt, som han ej verkat hos dig!

Lök afven då att bedja, att göra
hvad du kan för de fatt, som ej äro
på den rätta vägen, som fövilladt
sig bland stenar och mår.

Min dyra älskade Maria,

Wilhelm kom nu och sade försig-
la nu! nu skola vi para om bord.

Skrif till din

tillgifna

Henrika.

O Herre Jesu förbarmas dig öfver oss alla!

infortifoande deruti, utan tvist utan tvist
om närmare knutet. Må nådens anda
flott komma i och öfver alla våra syn-
tan. Jag hoppas förresten, att tiden ej bli
lång innan min älskade August får
blifva ett nådens barn.

En innerligt from själ, som var närvarande
vid vigningen, såg i andan om engelskarnas
öfver dem, samt några mycket ^{afsonnade} närvarande
wanter deruti. Detta endast sagt för dig
min vän.

Glödd det är roligt, att se hur August
vill söka Guds vilja, samt tacka honom
för det som sker. Vi hafva sett så underligt,
ja underverk hur Guds nådiga vilja
går högtidligt fram, fastän vi i vårt
elände braka, och styla och ej kunna lämna
vårlden.

Lina har att vänta ett ^{ett förväntat} barn, hennes
moder egde en apostolisk anda, något svantigt
i war lif. Hon är en allvarligt och hand-

Björkfors d. 17 Juli 59.

Min älskade Maria!

Mycket har genomströmmadt min själ.
Redan vi sist samtalade med hvaran-
dra. Vi hafva redan vistats 3 veckor
på Björkfors, detta så rikt begäfvade
ställe. På 4 dagar tillrygggånade
vi genom Herrans kraftiga bistånd
den 150 mils långa resan och anlände
lyckligt hit midsommar aftonen.
Vår Mammans födelsedag, huru hög-
tidligt var det ej att då få vara
alla syfkon samlade kring det hvar
föräldra paret!

Herran gör allt efter sin vilja och
i sin stora nåd, men vi blott i vår
uppmärksamhet på den! Endast vid
dygnet stormade det, för öfverallt var det stormigt
lyst kurligt, ja, stormen var också skön

att skada. Huru förunderliga och nådiga
Herrans vägar äro, äfven uti det, som
vi nu skynda till mötes neml: att August
kommer att förena sig med Carolina
Törngren, Lördagen den 24 Juli. Men
ske ögat kan intet förutse. O, att Herren
Jesus fick blifva medelpunkten i deras
hjärtan, och ^{att det må} ^{deraf} blifva ett wälsignel-
serrikare, sannare band, än något annat!

Jag hoppas deruppå!
Jag håller mycket af till Carolina,
hon är så snäll. Bröllopet kommer
att blifva helt enkelt. De flesta gäs-
terna utgöras af vägarfolket wid verket,
föröfrigt endast de närmaste släkt och
vänner. Ach Maria, wore du här med!

På Björkfors är det ofantligt
skönt, så wore blott det inu i godt
skick och ^{hade} den sanna friden så wore allt
godt, men allt är wäl som Herren

53
gör det och jag kan intet godt göra.
Lina Ryberg ligger här i sängen
hon ber mig helsa dig; hon är här
på en liten tid. Carl håller gudstjänst
här hvarje tisdags förmiddag i den stora
salen, och folk samlas från alla
vägar, hvilket ser så treftigt ut; det
är nära 3 mil till kyrkan.

I dag kan jag ej skrifa något om
mitt eget hjertehillstånd, på se hur
det bli innan brefvet skickas.

28 Juli Glädsan

Ach Maria huru har tiden gått nu det är
ju redan öfver en vecka sedan jag
och dock ej blifvit afsändt? Jo, orsaken har
wänt den, att bröllopet var försigget och
naturligen medförde några till smärningar, fastän
ej stora.

Den högtidliga vigningstakten har nu gjort
bandet än fastare, mellan Lina och August.
Jag har fått en syster i hennes sjukvård
här ännu allt ej blifvit bilet genom henne

Lina Ryberg helar mycket

Upsala d 12 Februari 53.

Älskade min Anna!

Ända från att hafva fullt i staden en
 stund har jag haft så mycket att säga
 jag haft så mycket för de innerliga
 jag samtal med dig, men som kl. 11 är
 11 i aftonen och vi skola ses i min
 en littida kl. i så kan det bli blifva något
 seder, vi så väl talas om någon som jag
 kunnat hem. Robert har väl skickat
 vi genom Telegrafien fick tillstånd att få
 som vistelsen här. Resten har jag förhoppnings
 höst, i staden hela dagen såväl som
 för mig, jag var i många gånger med dig
 som min Anna. En stund fick jag se dig

Mademoiselle Anna Earen

Tolkarna

lysheten att få gästa, men nog måste jag
saga att det kändes oerhört, men att lust
för egen vilja och lysheten skilte, att oerhört
blott ena och ena aflägsnas pränsade
det efter, då dock lysheten var ider (var sig) så
när. Vi var ganska lysheten under resan som
jag mest var lysheten inom mig i gemenskap
med ider men det kändes dock annars så
gott att ha Robert bredvid, han var så
god och snäll och det vi samtalade var och
att roligt. Lilla matlysheten kom mycket
väl till pass vi spsade denna på åtskilliga
ställen började lilla matlysheten för Hallan som vid
hade så en så trög och lat häst, vi således
afren lysheten backa för den undsaganden
bafvande på hästar gick det oss ganska väl,
hans att vi framkommo kl. 3 på aftnen. Han var
en snäll och lysheten mot oss. Lilla middagen

dag var denna lysheten Rosens och i lysheten. Lilla
men sedan hela eftermiddagen hafva skil och Os
car, Robert, jag och Hanna sitta här i lysheten
matsalen i Hannas lilla lysheten kammarer
hade det varit roligt om vi hade sitta med ider
oss, men du var kanske dock hos oss med tankar
om du och lysheten oss i Stockholm i lysheten för
Uppsala. Jag undrade så mycket huru I hade det den
shenden då vi satt här i lysheten. Skil är roligt
och snäll och värdig mot oss, han säger att jag
nu är mycket bättre, att han ej längre något
om ider. Han lysheten lysheten i många tillfällen
"Lilla blef vi så klent under fastan så var det
jag det som ej kan blifva utomlysheten lysheten
jag dock snäll lysheten. Lysheten lysheten lysheten
gav till lysheten var mig, helst och lysheten lysheten
hvar och en som vill ha en lysheten lysheten
som en lysheten att jag kan säga lysheten lysheten
Lysheten lysheten lysheten lysheten lysheten
Hanna lysheten lysheten lysheten lysheten lysheten
att sig. H. Lysheten

Mars 3 1853.

Min älskade Maria!

Tack min kära vän för att du kom ihåg mig på min födelsedag, isynnerhet som jag just tänkte att fastän många här hemma ej komma ^{ihåg} det så tror jag dock, att min vän ej förgatt mig och under det jag satt i dessa tankar under det jag satt i dessa tankar erhöj jag verkligen bevis derpå. Tack därför, icke förtjenar jag det.

Det du sade om huru du haft det nu i denna tid gör mig ondt, och skulle säkert göra mig mera ondt om jag ej visste att dem som älska Gud tjena allt till det bästa.

Icke blir det så mycket i dag sagt, men det är dock roligt att språka litet. Då se om du kommer med ~~de~~ Larber Euren till Stockholm, det skulle allt vara bra roligt för oss alla, om det så vore Guds vilja. Han vill ju äfven hafva vår om det möjligt är.

I går träffade jag Lotten Bohm och hörde då till min förtjusning att hon skrifvit till dig. Hon tycks vara

Anda sedan julen har en af Doktor Sandbergs söner legat sjuk i svår feber hos Malmqvists, men är nu på bättnin-
ger. Nog hafva de haft mycket på en gång.

Många helningar från alla och säkert är, att om du kommer skola alla med glädje välkomna dig här. Fröken Gyllen-
ram var uppe här för några dagar sedan och bad mig helsa eder så hjert-
ligt. Hon sade sig vara så bedröfsad öfver att hon ej skrifvit till eder, men hon har haft ondt i handen o.s.w.

Morber Lundberg bad mig helsa dig så mycket så jag skulle skriva.

Såväl nu min goda Vän.

Henrika.

Det var mycket tillfredsställande att du haft så litet tandvärk. Den förtjusningen att du haft så mycket i handen o.s.w. tycks vara mycket.

lifvad för att söka det eviga, blott hon
skulle få kraft att bryta igenom. Glen-
nes uppgiften är i mitt tycke äfven
ett hinder för hennes andeliga; då den fria
menniskoanden ej fall yttre något
tecken till frivilligt tänkande och verkande.
Lotten är dock mycket snäll, jag blifva
glad hvarje gång hon kommer och nu
har hon lofvat att snart återkomma.

Hafven & Martin Boos Sjelf-biografi?
Jag har haft den till läns några dagar
och funnit der stora skatter, blott det dyra
Guds ord som vi få tillfälle att ega föll i en
god jordman hos oss. Mången, mången gång
tyckes det mig, såsom den endast fölle
på klippan, eller vid vägen i mitt hjerta.
O, må andras hjertan mottaga det
bättre!

Ach hvad vi hafva den heliga Andes
gåfva af nöden för att kunna föra någon
spår till delaktighet af Jesum. Vid sjuk-
sångar, vid dödsbäddar, huru alldeles
odligsen är jag ej, jag är ännu ej ett
Andans barn, men hoppas dock säkert
att få blifva det, ty Herren kan icke svika
sina löften. Och huru litet intet äro
och kunna vi utan Herrans delaktighet!

Då man ser för sig de rika verkningsteret
samma stegras den önskan, att äfven en gång
få blifva en ringa arbetare med, men det
stod i Boos att Kristus måste först
i stillhet tillväxa i oss förrän vi kunna
verka på andra, ja vi måste ju först vara
delaktiga af den heliga för att kunna ^{medde-}
^{la de sammat} på andra. Blott vi ej alltid låta så
mycket hindra oss ifrån bönen och det stila
leendet på Honor som skall verka att
gott i oss!

Du vet väl att Evelina är i Stockholm
nu? De bo långt på söder och det tyckes
mig ofta såsom det måste vara en riktig
balsignelse med hvad de hafva och mycket
sjelfupprofrande äro de då, ty de hjälpa så
många fattiga. De hafva nu 4 fattiga barn
hos sig för mycket ringa betalning, så att
Evelina har en liten skola, huru liten hon
än är, utom de fyra har hon flera andra
som gå der och läsa mest fattiga barn. Hon
förbaktar sig sjelf rätt och som jag tror
äfven har wälsignelse af sitt kall. Jag kän-
ner mig, så ringa då jag ser henne. En staf-
flickorna som äro der, hafva vi lyckats få
medel till, af vänner och bekanta och hafva
tänkt om Gud ville ha henne der till hon
skall gå och läsa, hon är nu snart 17 år.

Waldemar udden 14 Juni 53

Blokkade Maria!

Hvilken tidsrymd är det ej sedan vi
 hörde något af hwarandra! —

Ditt sistå kärä bref är nu i staden och således måste du förlåta om det blir något deruti obeswaret, men jag vill dock ej uppskjjuta längre.

En stor orsak hvarför jag ej fört skrifvit
är den att vi haft så mycket att göra
denna tid, dels därför att vi hafva så htel
tjänstfolk och afven är det så mycket
commissioner från Norland denna tid.

Klara har flyttat i wår och vi hafva blott
Ewa och Carolina och en husmansse-
ns namn. Farsens från Gatheland och så
det är två hushåll är det alltid smärre att
göra, snart får väl dock stads-hushållet
upphöra då bröderna få skollof den 15
Juni. Du frågade om jag går och besöker
i hushållet något och det har jag, vore

Allaf dessa uppräknningar ser du nog att vi få
 mycket att göra i sommar; dock har jag stundom
 speulerat på en resa till dig, men få se
 huru allt går. Om det är mycket främmande
 under hela tiden, som i Namna är bortan är
 det väl swårt att resa bort då, men vi få
 komma allt och se huru det styrs, blott vi
 ej själwa styra och ställa så mycket blir
 väl allt bra.

Nog måste jag väl få se min älskade Maria
i sommar om jag ej kan komma till dig,
så måste du väl komma hit till mig.

Nu är det så ofantligt vackert här syn-
nerhet om morgnarna tidigt, det borde jag
väl g' håla om, men det tyckes alltid vara
nytt för hvarje war. Du har ju ock myc-
ket vackert hos dig.

Glas du hört att Evelina är förlofvad, med
en ung Grantun, hvilken jag ej vet, men
kan du att detta brev är så oannan-
hängande och slarvigt får du ej märka,
men du kan gerna vara snål och förestöra
det straxt efter genomläsandet. Vi ha
väl aldrig kunnat tro att Evelina ~~måga~~
~~sin~~ skulle blifva förlofvad, hon tycktes ju
vara ständigt bortgående från jorden, men
det var väl så Guds vilja ty hon tycker

ligen gjort denna war mer än vanligt och
det glädes mig mycket att kunna hjälpa
min goda Mamma som nu borde alldeles
på lifliga sadant bestyr. Om jag dock kun-
de taga ifrån henne att sadan omstanka!

Då du frågade mig om Mamma hade hus-
mansett & blef jag förvånad öfver att jag
ej sagt dig det då hon redan varit hos
oss ett år. Hon är mycket stilla och beskedlig
och ganska bra, cousine till J. Stenberg.

Det är så många yttre saker jag har att
säga dig. Du har kanske hört att August
fatt sig en son & till allas vår stora glädje
står det föräfrigt wäl till det. Den lilla
älsklingen heter helt simpelt Johan August
och christnades på Christi Himnelfärds-
dag. Det är outsägligt mycket att tacka
Gud för att August är så lycklig och
som det tyckes verkar det äfven wäl-
signelsenrikt på hans hjerta. Han tyckes fram-
buret den lille såsom ett offer för Herren.
Ach att dock den lille blef ett wäl Guds
barn!

Den 15 juni kommer & Mamma Troli-

gen att resa med Pappa till Norland och då
för vi unga rakna dem ungefär 6 ucker. Carl kanske
kommer hem innan Mamma och Pappa återvän-
da, men den lilla efterlängtrade David kommer
wäl ej förrän med Pappa. Angående deras hem-
komst wet vi dock ej bestämt tiden, men Carl
och Paul längta nu mycket hem. Robert kanske
kommer något i höst om han möjligen kan
komma ifrån, men han finner sig i ganska
bra deruppe annars.

I sommar skall Betty Wennberg wäsa hos
oss och jag hoppas att det skall göra henne godt
att komma ut i det fria och friska, ty hon är
så nedtryckt af af swarmos och deraf följande
skjucklighet genom alla de tyckande omständig-
heter hon befunnit sig uti. Hennes syster är
förlofvad med Pastor Rönner.

Glanna Stenberg är nyligen uppkommen till
Stockholm för sin skjucklighets skull och skall
wäsa hos oss en manad för att örka brun vid
Sjungaörs brun. Mamsell Augusta Swanberg
från Upsala är äfven här för att dräja här en 14
dagar och på kortare tid wänta vi flera an-
dra resande, men för att ej utbräda dig vill
jag ej uppräknat dem alla. En dy gäst måste
jag dock nämna naml. Prosten Dillner som
lofvat att bo här under Prestmötet.

12. 5 September 1853.
Waldemarsudden d. 28 Aug. 1853

Min älskade Wan!

Tack för dina båda fina brev! Tack för att du
tänker mycket på oss att dessa tider vi behöfva
det väl! —

Igår i största hast skref jag några rader till dig.
Som måste blifva eldens rof, och sände dem med Posten.
Så Ström tillika med ett par små ^{liten} tom & kommit att
temna här, hvaraf Perlan bland dagar svarar en. Men Ström
skulle wisat en liten tid, närmare & månader i eders
och jag bad honom besöka eder, hvarin icke ^{skaffen} ~~temna~~ ^{skaffen} ~~temna~~
paketet på annat ställe. Han är något tytt ^{men} ~~men~~ ^{men} ~~men~~
samtal, men icke utan öfvarare tankar på något värd
re samtäl och jag hoppas att Gud verkar det. Fortsät
mig att jag skrifvit så mycket om denna sak här till dig
till intet, om I ej träffas!

En underlig tid är detta för oss i Söderköping. Inga
vi en comit på himlakraften, här till. Han till och giffen

den war såsom en stor stjärna ^{elång} med tyvärs, på
Observatorien hade den äfven blifvit observerad.
Men hvar är människan, oaktadt alla yttre prästok,
dock så härd, så blind, allt verkligt som skall ver-
kas hos oss måste komma innifrån, der måste
den gode Guden verka.

När du nu sett af tidningen hafva vi Choleian
här i Stockholm fastän g. så häftig dock i Skånörge
skände, sistas dygnets sjukor och dödas antal ha vi g.
sett som i någon tidning, som det är Söndag idag, men
det lär varit omkring 30 döda och öfver 40 sjuknads.
Gud förbarme sig öfver oss alla, vi vete g. hvilken
tid kan vara ute!

Churu några af grannarna äro inflyttade och de
andra snart följa, komma vi dock väl att bo
här ute, det är mycket friskare här ock. Bröderna
äro hemma från skolan, endast Pappa tackar
måste vara i staden om dagarna.

Öfver du dig något med sang? & då Carl är hemma
gånga vi så mycket och öfva oss, hvilket är ganska
starkt och bra, fastän jag tyvärs icke ens kan syn-
ga af hjerta, utan det måste wara gifvet af Gud.

Utsäff alla flickorna som varit här är det ingen
mer än Betty för det närvarande, men hon är myc-
ket treflig och sol att vara med, jag tycker att hon
öfverensstämmer nu så väl med oss. —

Om mitt bref är så kort och kan vara till så ringa
glädje, sånder jag nu som en ersättning det oräkade brev-
et, det som vi nämnde om då du war här. Minnes du
änna namnet, hennes som skrifte brefva så skall du
g. råga det, ty hon ville väl g. lämna det åt offentligheten.
Mamma, bröderna och Betty helva din Mamma och mig
mycket. Helva äfven öfver mycket från bröderna och mig.
Gud vare med oss!

Henrika

P. P. Utan den breflappen som skickades med bröderna skref
jag af misstag 17 istället för 14. Pappa helva dig så mycket
och tackar obegränsligt för ditt bref; detta är hans egen helva.
Måtte vi alla gemenamt tillvara i Jesum. Glämn oss
g.

W

Mammans helsar hjertligt till Prolinnan
Euren.

Skrif nu snart svar till din vän,
när vi få taga emot dig.

Vi innesluta oss nu i bön till Frälsaren,
att hans vilja måtte ske med oss alltid.

Din sunna vän

Hennika.

Waldemarsuddan d. 5 September 1850.

Min kära Maria!

Redan sedan ier jag skref mitt sista bref
till dig
har vi blott gått och väntat på svar från
dig när du ville komma, emedan det varit
frågan derom då Fru Bothell och Herr
Edwall varit här, och de trodde, att de öns-
skade komma, men nu blevo vi yttermera
företissade om din och din Mammans önskan,
då jag fick bref af Lotten i mandags hvori
hona omtalar icer önskan, att de skulle
komma hit, och den önskan vilja vi myg-
ket gärna uppfylla, fastän nu har naturen

Min salda hjertliga
tänken alla

wäl ej så mycket att skönt att lyda på
meta, som annars^{är} vändligt wacker här om-
kring och kanske att det ej heller är så
mycket, för det anlediga då min kära
bröder Carl är i Uppsala, men det är väl
ej allenast därför du reser, ty det har du
ju äfven hemma; jag vill blott att du
ej skall wänta dig för mycket trefligt
här, men för ingen del vill jag hindra
dig att komma, med gladaste hjerta skall
jag och äfven de öfriga af familjen emöt-
taga dig här. Kom nu blott snart till din
vän, wi skola nog ha trefligt i min lilla
kammare!

Om tiden huru länge du blir här kunna
vi intet bestämma emedan det helt otkommer
på huru du trifs här, och vi ha intet som
hindrar dig att wänta så länge du vill.

Några wilkor kommer ej i fråga, der på skall
du allt icke tänka.

Nu wet du att det är, både Mammans och
allas wär önskan, att du skall ^{komma} så snart du
vill, och kom då såsom till ett hem.

Fästän jag nämnde nyss för dig att hös-
ten redan har börjat infinna sig, så kan
jag ej neka till, att jag för min del tycker,
att det är något så fridfullt och trefligt,
då hösten inträder.

Min älskade Maria, det är så mycket
hjärtat vill säga dig, fästän det kan uttala
så litet, men jag tror nog att vi förstå
hwarandra ändå; wi ha båda samma sträf-
van, men nog måste vi bruka allvar,
^{allwäret} till hvilket wi ofta äro så fega och jag
ögnenhet kan väl tänka och skifva med
litet efterlewa.

Alm. h. S. G. G. G.
Linn. S. S. S.

Kära Maria!

Jcke vet jag egentligen så mycket att säga
men som jag några dagar haft lust att
skrifa till eder vil jag ej försumma att at-
minstone på sända hjertliga hlsningar.

Af Mamma hafven I ju hört om Robert
hädangång, man känner sig ej mycket vilja skrifa
om sådana saker, danningens stig är så
smal. Han längtade efter att fullkomligt blifva
ett med Fralsaren i anda, lif och lifarne, och
han kunde ej mattas med mindre än att det
blefve helt dorefter tränade han stads.

Annie och Sigrid äro hemkomna, fuska och
raska, churu Annie inväntas hdu af dygn
och bitter saknad, hvilket dock ej synes utmärkt
hon kan bara ställa inom sig mycket lidande
utan att det är synligt för andra.

Mademoiselle Marie Alexanders

och Maria Wetterdahl kommer att resa hem i slutet af denna manad med sin far, nog är det hennes begär att helt blifva Guds.

Får se Maria om det således, att du nästa gång kommer hit, kommer att vara något med oss.

Mycket godt har jag omkring mig, Thorsén har varit frisk och duglig går omkring, men släpper sig ej annu, han är i år i dag. Vigtigt för mig, att veta använda det goda jag har. I går träffade jag, eller var jag hos Hildebrandts och det var rätt godt att träffa Tante. Christine träffade jag blott flyktigt. Tante H. har seder i vanlig åtanke.

Nu några ord om Malmqvistens.

De äro nu 90 personers hushåll och äro för det närvarande tyfvelsatta att bygga ut hus för att kunna inrymma alla dessa armar. De ha nu afven beslutat sig att ha gossar i det ena huset, blott de erhålla medel att på huset påbyggt, ty det blir för tungt för dem, att sätta sig i skuld för allt.

och Maria Wetterdahl kommer att resa hem i slutet af denna manad med sin far, nog är det hennes begär att helt blifva Guds.

Mamma har kommit på den tanken att kapa upp en mängd sparbössor att dela ut bland vänner och bekanta och bekantes bekanta.

Nu står det eder fullkomligt fritt om att säga, antingen i vilken, hafva en adress i edert hus för deras rakning, eller. Det göres ej afseende på något stort löf utan blott på ^{sålls efter omständigheterna} smått och med önskan att Gud ville velsigna det den kan utgå så länge. Innan det blef frågat hvarom hade jag lust att tillskriva eder och när jag en dag var hos mamma sade hon: du kan ju fråga hvar du finner det vilken i hafva en skola vi tända den med Marie W. Har god svära kampa.

Det är kätt för mig att få besöka föreläsningarna, men vet jag att mamma hälsar inriktigt. Elmhults. Bröder Carl arbetar i sin skola, hans hustru är också mycket upptagen och Gustaf läser här i Stockholm på sin Medicinska curs. Utsatta släpport. Bröder Paul kom ut för en stund sedan

och jag som nu vara med honom. Det är kätt för mig att få besöka föreläsningarna, men vet jag att mamma hälsar inriktigt. Elmhults. Bröder Carl arbetar i sin skola, hans hustru är också mycket upptagen och Gustaf läser här i Stockholm på sin Medicinska curs. Utsatta släpport. Bröder Paul kom ut för en stund sedan

Rosenvik d 8 Dec 1859.

Min^e Kär^a snälla Maria.

J^a ären snälla och vilgen gärna tjena eder
när, dock kan det nu först bli för farligt sig
emot om tid för dig att använda något
af din tid, att sköta Betty med vatten. Dock
sk^a nad^a att få taga emot öfren denna omstän-
dighet som en tillfällig följ^a att få tjena din Gud,
det blir då ej olä^a för dig.

Betty har g^a mycket ihärdighet g^a, andra
måste stärka henne. Was^a görd^a om materna
samt antingen våtlakan om morgnarna, eller
vår handuk brukade vi. G^aden är ganska väsent^a
lig att begagna för press, för öfugt afv^askomma
vår Betty och de om inspektingar a. s. v.

Det syntes att vätnet verkade på henne som
hon efter ett, eller par bad fick utslag öfver kroppen
och för öfrigt syntes förändring i frösten.

Genom Betty hafven I nu få levande
helsningar ifrån oss och icke blott helsningar utan
och något del af vårt lif.

Jag kan ej geel tro, eller fatta, att min ställning
i lifvet är sådan som jag vet och finner, att den
är af det som jag ser omkring mig, att jag neml.
är maka och moder. Och Maria! detta min kan
kan jag på långt när ej uppfatta, eller rön värde.

Hälsningar hertliga till Tante och Tacksägelse för
brevet för längesedan erhållit.

Att den instundande dyra tiden blifva en andakt,
full tid till uppbyggelse i nåden för oss, att icke denna
vorldens mangakanda mätte på bortdrifva anden,
eller borttaga förmågan, att lyssna till hvad och geiva att
för hvad som i det dolda skall verka ut oss.

Hälsningar I mycket arbete och mycket orolighet som

1060
det tydt visade sig då vi var hos eder och huru
känner I eder i det nya huset? Magister Lundberg
har ju flyttat ifrån eder nu?

Alm hälsar eder, hustru och bröderna och detta från

Den

Wan

Henrika

Pozemak 12 April 1860.

Coda Maria.

Du skref ett bref hjertligt till mig för längesedan
som jag nu först här erkänner.

Nu går jag straxt till det som påskyndade dessa rader,
val har jag ämnat skriva dig till, men oräktest är
om det just nu blifvit af råderna g. denna särskilda
anledning kommit.

Den 16 Februari kom en ung ^{lit} menniska ² hvars vassende
vitenade om, att hon var från landet, skunn jag för
öfugt g² igenkände henne. Hon sade sig flent i Tolkearna
prostgård när jag var der och hade besömmingar från Eden,
hvilka hon i ² hostad ² lart besökt i ² Roderbergs. Hon på-
minnte mig att hon sett mig, detta har jag nämnt flent.
Hon är nu gift med en skolläre vid namn Fernbunde.
Han har g² fått någon systla här, utan de ha drögt sig från
denna vinter i stor fattigdom. Nu sedan de blifvit bekanta
med oss ha de ^{han} haft skomakararbete at² hvilat de varit
mycket glada. Han har lart sig skomakaryrket af sin
fader. Min önskan var nu att få höra något mer om

hurudan han, och de båda äro. Känner I honom var
gott att få höra något, på det man må veta till
hvad man med säkerhet skulle kunna rekommendera
honom. Hon väntar sig i augusti en liten. Flera gån-
gor har hon böt mig helsa eder. — Det är roligt att
hjelpa sådana som man vet använder väl det man
gifver. Nog måtte de lidit i vinter af fattigdom och
bekymmer, måtte få tjena genom ^{tilfälliga} förordningarna af
enig helva.

Betty blef länge hos eder; hon tyckes hafva det gott
hos eder till sin inväntas menar jag nu, nog har hon
allt väntat gott och, det vet jag väl. Betty's bref blir
i besvarat i dag, jag har ännu ej frågat Fru Idström
om det är nödvändigt att Betty kommer till Stockholm för
allt genom Fru Idström på någon condition.

Vårsolen varken starkt här, snart är den stora snö-
massan bortsmält, och isen är redan borta, så att man
kan låga färdas på vat. Mamma för nyss här förbi
ut till Udden.

Har du hört att Kommunisten Ruus skall gifta sig
i vår och Hanna skall komma tillbaka till Mamma.
Många äro de skiften man har att genomgå. Hanna
har lidit mycket. Om man all bedröfvelse hos Herrans barn
på tjena att föra adels frukt i världen.

Lilla Thorsten har Gud vare tack på varit frisk

och är stadig och duglig, sitter nu, men ej utan stöd.

Betty's kläder bestyr jag gärna om och sänder dem om
Fredag tänkte jag till Mina, de hafva redan kommit. Nu
kommer jag ihåg, att det då är långfredagen; då väntar
jag väl troligen till den derpå följande.

Helsa nu Tante innerligt från mig och Betty samt
Lotta och öfriga släkter, men en känsla för mig. (Jernar
s. v.) Som Wilhelmina med Mamsen Haggblad
bad jag honom gå se bland nasrukarna och omnämna
förhållandet, men som hon ej då var hemma lemnade han
dem åt någon tjänare som skulle framlemna dem. Vi skulle
dock framdeles då tillfälligt gifvas till nämna något om för-
hållandet. I bonen borde vi uppväcka oss att tänka på hvarandra.

Din

Van

Henrika

18. 2 Oct. 1880

Dora Maria.

Det bef jag redan länge sedan erhållit från
dig givne mig gott. Din påminnelse om den ca-
naueska ginnan och hvad du om henne yttrade.
Tankerne har jag nu på besvarat det, fastän
i pennan pått vara med. — En tid var jag i
fullt begrepp, att bejda dig komma mig till hjälp,
men fann det sedan trölyen fruktlost, det vill
saga min begäran. Hanna som lofvat stanna
varen hos mig togs ifrån mig derigenom, att min
svageriska Carolina reste utrikes med sin man,
och lilla Axel's bröst var klent, så jag fruktade
allvarsam bröstsykdom det vill säga intet häf-
tigt, men tyngande, dock tyckes han nu ligga
sigt ^{väte mycket} lugnt genom fiskolja och annat m.m.
Han springer och är glad, men mycket bek.

Som du vet, får jag ej barnens besökning och
hjelpsinna, för än två dagar är det, men
har nu funnit, att jag får väl säga någon lilla
till hjälp härifrån, när vi flytta ut till en hem

mer. Först tänkte jag att du möjligen kom-
mer till Marias ballad, som blir i Juni och
då möjligen velat komma något förut till mig.
Det var det en djurf tanke, men du förstär det
var ej för något visst att göra, blott för att bar-
nen haft någon att vandra sig kring med sina för-
(och som tänkte på dem) gån, och men man får något sällskap.

Som jag hoppas har du och alla det be-
fäst namnet om känderna. Det lär vara nys-
ket snart att försiljra sådana, men kunna bli-
va bra, hoardena kostar 8 Rdr. och då är väl
ej skäl tänka derpå. Mamma är säkert lycklig
för kapparna. Inga Maria sidensklädningen
tro vi oss ej lyckas sälja om ej ifall den kommer
hit. Det berättades mig att ett fruntimmer som
brukar försälja sådana nyligen sålt 3 och för
en sådan hade det lyckas. Gustaf och Maria
tyckas båda oförenstämna uti, att Maria ej
skall hafva annat än svart sidenklädning.

Att Colin Martin är den för kort efter maten
jag uppgaf, ty han drager lång tid.

Det hade varit roligt att få se Tjens
härmed.

Jag tänkte sända det krysmönster jag
klippit af Ida Pyrons kofta men finner
att det ej blir lätt att falla fast och
mamma säger att det är bäst jag klipper

af ett nytt mönster och lillasönnen dig
hvilket jag vill göra med fasta.

Till Sofie har jag också skrivit, hvarje af
dessa rader bli, an mera knapphanorna, an
annars.

Måtte det få gå allt mera framåt. Gustaf
vill att han skulle bli blifva allt för spelm, kar-
ty, nog är det stillare nu, men finerna såsom
nog ej. Lifve nåd att vi må vaka och beja!

Något vill jag tala mera, men tiden är knapp.

Få se om vi få se ibland oss någon af våra
kara Dalvänner, ehuru jag vet, att denna någon
annan, har hittills ej visat sig anledning der-
till. Min man hälsar enneligt. - Jag tror
du ej skulle finna dig illa bland barnen.

Den

Synerligen vän

Hemma.

Varm hälsning till den trofasta mamma.
Hälsar och farbror och Leta mycket.

Rosenwik 26 Jan 1866

Rosenwik 23 Maj 1869.

Kära Maria.

Äter några rader åt följande de
monster här följa. Det förefaller mig
såsom gagnlost, att om sanna dessa,
som du traligen redan gjort din
kofta, dock komma de, fall de nog
ligen kunna vara till någon tjänst.

Om heller jag mig först till affären.
Dessa koftar bruka de thundom ha
uppräknat såsom slag såsom monster
är och de thundom är knappast på
hvare sida och knappast och att de

Kära Maria
Sjellman

Rosenwick 26 Jan 1866

knapp²er man upp slaget på knapp²en
när man vill. Endel ha ock 3 a
4 stora knappar i hela kaftan och en
l²it knapphål i slaget eller knapp²hål²
de upp. Fickslaget sätter man som
man vill och antingen ohenbar eller
vacklig ficka. Liden kaftor kanta de
mycket med snöder oförklarade² med
svart och hvit² uttyt sidan. Armarne
är¹ bäljen för² stora för² dy².

Наз на каром.

Jag är nu sysselsatt med barnens kläder för sommaren samt med att arbeta för uppbrott och har stort skatt. till tacksamhet, att jag fått gjort det så pass jag det fått och hunnit. Därtill har mycket medverkat att min karä man sysselsatt sig på sitt hant. Då saken

Står uti fina klädningar wägar man ej gilla
 sig om den blott ricka att Guds barmhertiga
 och goda vilja må ha frångångit.

Få se huru det går med den lilla kära
 Axel, till min stora glädje blef han raskare,
 men har hastan nu åter ökat, troligen genom
 någon liten oförvigtighet. Du förstår att
 man vill vara noga och tacksam för
 allt, men att man också vid sådana till-
 fallen alltså har orsak att förbå sig, hvilket
 är oroande. Att också den gode Gud alldeles
 vill göra harmen hvad som honom kan och
 mest till ära och göra oss blyga under hans
 vilja. — Ser du han springer och leker

vilja. — För du han springer och leta
 emellanat. Men man vet att bryan är betydelsefull
 i detta fall såsom i mycket.

Det skall blifva klart, att jag äro
något från Eder och från Mammas
hantson.

Ikem Helming til Tante paa

Heltning till tårarna och sedan några
 stamt de som för öfver hvarann skaf det.

Rosenvik d. 6 Jan 1866

något i sommar?! Huru många Sofie hafva
det nu? Nu till sist varma helningar till
Tant och Sofie från mig samt rekert och
från öfriga vänningens innevånare, som nu gå
till hola. Min man helsar eder alla; låt oss mig
vara med om helningen till Farbror.

Huru handla också med oss efter vår för-
tjenst, utan efter den barmhärtighet!

Din tillgifna

Henrika.

Älskade Maria!

Haf tack för dina båda ännu så och
vänliga befr. Min långa tystnad är visst
icke orsakad af innehållet i dem, som man lätt
kunnet tanka, då jag så länge dröjde med svar.

Nog förstod jag huru du hade det i afse-
ende på lilla Carl och tankar, att det saka-
ligen var det rätta som theore. Jag vet ej om
enda gång under en längre tid som jag önskar
han varit borta, utan tvärtom har han många
gång varit till glädje. Han vandrar hemligen
stilla sitt lif fram, om det blot får fortvara som
så godt. — Råd är man, att emtala något godt
af fruktan att förlora det, men så mycket hoppas
jag dock på glada en vän med, som att säga,
att det är ganska stilla och godt så. —
Vänd barmen som med att, aldrig i huset låt
det norra anse. Men det att tacka för de
dunga och intet detta bli vandrat.

Nu njöt om orsakerna till min långa
tystnad. Den hufvudsakligaste är, att tiden går
vår med till de husliga pliktens skötande
efter minn må i vaghet. Den tid som derutaför
funnits har blifvit använd i skolors förenings
ärenden för fattiga samt något (ganska unga)
i sällskap med mamma. - Under helgen
har ook släkten njutit af mangen samvaro
dyrbar och angenäm för hvar och en af oss.

Natten mellan nyårsaftonen och nyårs-
dagen tago de flesta ^{af oss} här ute under samma
tak och hade en högtidlig morgon med Giss
och Gåstjenst.

Ännu ett tillägg till de nyss uppräknade
orsakerna, att jag så länge varit tyst är, att
jag så kommit mig ifrån beskrifning, att
någon ny all correspondence afstannat.

Den 7 jan. som samtalat afbröts hastigt
genom barnens ropande efter mig för jag nu
fortsätta något. I helgen kan jag förstå, att den
tomhet du kenne säkert varit stor. - Kär

Mamma, melle du stannar på veckorickas af
några smulor af Guds heliga nåd och må
du ook kunna ha, då intet sådant förtämmas

Ganska dyrbara blunder ha vi fått

upplefva i helgen genom den stora Häftskretsens
sammenvaro under högtidliga stunder. - Mamma
Ulltersal har, som du vet gjort en ganska kär
tillräkning till densamma.

Sonens Tretonnappur var flickorna Dianna
sedast har och stannat till monogen, det är godt
med dem. De belade dig mycket.

Just nu märkte jag, att här öfvan nämns
ungefär det samma, som redan på förra sidan
var nämnt, hvilken omskrifning jag låter på den
orsakten.

Hos Hildebrandts var Thorsten och jag
i går hela dagen och min kära man hemtogs oss,
ett godt och värdiskt hus. Gubben är så snäll, som
skälare till helsen i rentu än för.

Ungtja tror mast det vara som vi
leva uti, har hans olycka och omständigheter
från alla håll; så var de rikaste stans personer,
Brukspatroner, köpmanner o.s.v. ena med till
arbetare af alla slag, gå här utan ^{arbete} tjänst och
man kan ej föreställa sig var detta till sitt skäl
stadsna. Det vitta är, att det är Lennas hand
som står och som lika vitt helar, blot hon får för
någon, att slagen färd gjort sin värdig.

Så se Mamma om jag ej får se dig och mig

Rosenvik d 20 Juni 1868

Min älskade Maria.

Hur länge jag haft alltemellanat
i tankarne att skriva till dig det vet
jag ej, men då jag lag^o tänkte jag det
skulle bliwa bland mina första gomar
sedan jag kommit upp att förtäskas
dig, andock har det som du ser blifvit
försummat all hastli. - Sedan i ventas
tänkte jag skriva och bedja dig komma
och tillbringa någon tid hos mig af sommar-land
ren och ge mig en möjlig förhoppning
att du ville göra det. Nu har jag till om
glädje att du annar komma, chann all^o i glä

Den Maria Sahlman

Postbete

farne. Det skulle vara så kallt att på
deltagande af dig för mina barn. Du
skulle då tala med lilla skult som jag
behöfves. Helt som om du kunde komma
straxt efter middagsmålet.

Lilla Monica tyckes njuta af en stilla
förtöjelse och glädje. Hennes bevarar henne
genom denna färliga värld.

Wet du jag känner mig nu så frisk att
jag ej vet hur jag skall tacka för allt
gott jag åtnjuter.

De varmaste hälsningar till Tante
och Sofia.

Barnen ha idag en liten examen
och vi ha för öfrigt något af hvarje
att göra, detta en orsak till min på
ordighet och en annan förhoppningen att
på att lättnad sätta på meddelat mig med
ry.

Din tilliffriga
Henrika

10
+ henne se
dag
a

Rosenovik d 13 Oct 1858

Det var det att du lå upplofta vanskaps förhå-
landet, och det var af vora store vänner om det var
a, alla kunde låta sig gå på gemnare vält och ställa
till. - Som vi i skallet sista rummen af berättelse
gen har jag i last den omnämnda sängen men skan
gå mig undan att om utgifvaren af den nämnda
Pommesboken skall och efterfrågas. - Nu varma
helsingar till Tante. Charlotta tackar för besöket
och återstår en. Hellsa och Lilla.

I Guds vord.

Wannen

Henrika

Mamma heller mycket, hon har allt tillfälligt
vart så upptagen, att hon ej medhugnit att till-
skrifva dig, men är liksom därför och tackar för ditt brev.

D. S.

Min allskade Maria!

Tack för dina kärle brev. Nu kännes det
som huset var nära nog ordnad för vintern
och en stilla stund erbjuda sig att samtala
med dig. Ditt sista brev uti farbrors arkiv jag var
nu till ytterligare fastat. Men man har låt
det närvarande gjordt en tur till Dalarna för
att hit återvända i morgon, men jag har befat
som jag kunde, att det var ett mindre snö, vilket
måhända kunde angå mig. - Broder Carl
är i afton på prestmöte hos Beskow, koad
monde der förhållanden i denna stund?

Stilla besvarande på dina frågor. Nuom
är sjuk som du förut varit. Kroppen kunde i
länge stå emot hvad sjukdom och feber hade
att genomgå. Flera månaders stillastånd
bestods i stiftelsen i afseende på de brännvins
frågan, men något riktigt stillastånd kan

ij äga rum i dylik sak. Herren styrke och
hjelp och lede allt till sin ära ytterst. 'Måtte
blott hans sak gå fram genom det myckna
bländ och som är annatunda, att det bör
vara.'

I Maria H...s sak är svart att något yttra,
förän man på ett bestämt sätt ser den afgjord,
hennes natur lara vara obestämbar, och hvad hon
i dag beslutar ändrar hon i morgon. Uryssar:
sådan sinnesstämning lemnade hon Stockholm,
men hvad angick hennes andliga ställning tycktes
den vara ovanligt skön och frisk, att omman efter
hennes yttranden.

Till Christningen hos Gustaf hvilken är an-
mald till söndagen, äro blott faddrarne inbjudne,
nemligen af släkten Mamma, Elsbekken och Annie.
Det tyckes der stå värt till till stor glädse.

Monicas besök har y mycket förvärrats
denne höst, men så väl hon, som alla gossarne
ha haft wackopporna, de äro nu mera nog ofwa-
stänkna och ha varit ganska lindriga.

Gossarne börja nu blifva omna förträlja, med
skoladningen och kammar-sysselstättningarne, hvilket
ju är så väl godt som behäftigt.

Het de en afton hade vi Waldenström i Blanes
holmkyrkan och det var en besynnerlig firkan.
Det var som målade han några på efter sin Hefva
uppfattning, på sitt sätt och varnare de sina tal-
rika åhörare, att framföra allt annat fly sadana.
Du torde förstå ungefär, nemligen dem som vilja
blifva fromma och söka göra bättring o. s. v. Hvad
skall väl en sådan firkan verka?

Louise Rudin är nu så upptagen af utrymning-
gen af dem som skola utgå fröligen i morgon
8 dagar till. Blott en gång har jag träffat henne sedan
du lemnade oss för ett par år. De lifliga de-
ligen nya stärkte krafter, till allt hvad de ha att
stå uti. Alla hula nu omkring mig. God natt
kära vän.

Hennika

Den 17 Oct. Dessa saders afgående ha fördröjats nå-
ligen värt mycket, men de äro ändå runnit utskan-
med dem till Fartra är ju beklagligt.

I Thursdays var mamma och jag på Johanneland
der en stilla frid, omgäfvad i omman på värt besök,
oaktadt det mangakända de hade att stå uti.
Rudin lag ännu, men var på bättringen, och var
mycket afmagrad.

som alla förstås.

Genom ett långt lifs vana att alltid hufva
människor i kring mig, och mongahanda
yttre verkande, så vet jag icke huru jag
i en fullkomlig ensamhet och i stillhet
alltid infamlat lif kunna befinna mig,
hvilket dock troligen vore bäst befodrande
för själens evighets lif.

Hvad säger du nu när Alms vän
ker om par dagar sända Thorsten med
Pastor Glasch till Göteborg förut vara
där öfver vintern och läsa med hans
barn.

Det kommer väl till oss att vintern,
det är så roligt att resa på släppore,

Hälsar Din Fader, och Mam och Latta
om de fråga derifrån.

Jag innesluter dig i mina armar.

Godnatt. Med tillgifvenhet vännen
H. Bergman

Rosm. v. d. n. sista okt 1866.

Min kära älskade Maria!

Nej får jag med blygsell börja besvara
det vänkepliga och förtroende fulla
bref. Och tacka af hjertat för det.

Nej ser jag att det är öfver en månad
sedan jag mottog det, och jag tror att
icke någon dag gått förbi då icke
du någon stund varit i mitt minne
och tankar chum bref dock utblifvit.

Mycket har jag varit upptagen öf-
ver af resande sedan du reste ifrån
oss, så har jag varit flera gånger i
i Upsala der nu allt står väl till.

Ack! men kära Maria hvad det
vore mycket ^{att} besvara i det bref till
mig, men du vet att jag icke har
lätt att uttrycka mina tankar

i samtal och ände svarare på papperet. Ett glädde mig, att du tänkte mera söka ensamhet och slöshet på ditt rum, hvilket är af stor betydelse för den som vill höra Herren till, och lyssna på hans ställa tilltal i samvetet, och att kunna använda hvarje kallelse till böni.

Hvad är allt detta yttre därefter, som vi så lätt göra till hufvudsak och om icke det, så försumme ^{vi} genom uppskaf, det är icke sekret, att Herren då vill lyssna, och gifva oss råd och kraft, när vi tycka oss lidiga från yttre befattningar, då vi icke lyde honom den stund han kallar oss till någon andakt öfning.

Detta allt talas jag synnerligaste

af
at mig själf. Min egen erfarenhet.
Icke skall du tacka mig, jag har ju intet godt gjort dig. Det var en glädje för oss att få se dig hos oss.

Ännu vill ^{jag} tacka dig för ert goda brev, och att det var hjertats språk, det kan ^{vi} jag, och sätter stort värde uppå.

Hälsa Mamma innerligen och den kära Sophie. Äk när vi i det andra lifvet, få ^{lifvare} ett rent kärleks förhållande med alla våra, som vi nu kalla vänner i detta ofullkomlighets tillstånd, så är allt är befläckt och försuradt.

Det är svårt att skriva för mig, äfven denna stund har flera inkommit och ^{samtal} med mig, Pastor Glasell, Myrberg

Henrica m. flera. Dord är det stor råd af Gud, att få sådana Guds värm i sitt hus, som Glasell, och flera andra som älska frälsaren.

Ärni några ad. Att Gustafs skola ha på Rosen-
rik vet du väl. Vilhelm kommer resa till Gollan
och Gustaf de hoppas de duas gata fisk från kikkasten.
Hvissa lufu de de rikar kommer var L. H. D. H.

Bergshyttan 10 Juni 1869.

11

Älskade Maria!

Först måste jag säga med, att meddela dig
min verkliga tank och önskan, att länge få detta
få tillskrifva dig och så hjertligt tacka dig för
dina kära vänstapiga brev.

Detta brev fick jag i ett med min fästas för tank att
bede, att det gina något särskilt hos henne
uti. Mycket kunde vara att säga vi nygga och
med något dröf.

De frågor i detta brev om Thorsens minne
härskat var kort att du tänkte på honom.
Mycket påskottet var det, att skapas och
i synnerhet om det kostade något på hans
de lygga, men i full afvaktelse att det
det enda smält på gata mig på Thorsens
var. Medan jag jag säga om det kunde det
bede. Men när man om jag som mest
härskat om i synnerhet om i Thorsens

i Pastor Glaucus hem i huset, utom mycket
gott och lättsamt i och hade glänsen att samman
vara med vårt barn som ej följde, men var
varmt. Dock må jag med fruktan nämna detta
ty djupeligen församma sig i i huset hos gammal
alla oss. Snälla bry dig om emellanåt ifrån ho-
nem. I höst kommer han tröskan hem.

Vi ofruga äro nu utflyttade till Dalarö,
här snart bota här 3 veckor, men sedan är emellanåt
här 9 ad dagar och sedan i Wadon de ofruga dagarna
af veckan. Vi finna oss ganska godt här, och
Charlotte trivas här seroelst väl. Barnen äro
satta Gud vare tack! Monica går blott om-
känna annu, kan stå för sig själv, men ej gå, är oss till
glädje, fastän synda ej församma att geva sig
till henne.

Pärgmästar Alms skola snart flytta
ut hit i grannskapet, i anseende till att
han på seonare tiden blifvit ganska liten.

Att Mamma och morbror East rest upp till
Norrland tär de hit och till Rindins varit dem
följaktiga. Det är bra godt, att veta, att de häre
varnarna der på andas ut i ro och på starka
hjel och kropp. De bodde på Rosensund under

millentiden, under hulten och gjorde en liten
resa ut för Lönsha Missionens sakning till Lidingö,
hvilken han ansåg hellsam och uppfriskande för sig.

Nu komma de såkert alla, att vara mar-
rarna vid Maria H:s bolag. Hvar maner att
varda deraf, hvar må det vara i sin skola!

Nu har det blifvit mycket roligt om våra
förhållanden. La htel vet jag om Cere för tillfället
Nagels har märmt, att du varit rätt sjuk i
Skelling, att Carolina H. är hos Eder vet jag ok.

Säkert har du hört, att min man varit sjuk i
vinter, men är nu åter frisk, så som du får rätt
gämnare somrarnesungefar.

Sofie har jag nu mera säga, eller intet af. Hvar
det är svart Maria, att komma till att se sig ofra
allt detta följaktiga som vi stå att, detta seroelst
veta manjaktiga. Det vore ej svart, om det var
melke sonnet fick mätligt och ofra det mer
och vad det vore godt, att få se ofra och kan
innanför ^{här} i hofra andingsat.

Snälla helsa till Tante. Christian har häre till

Tillgiven
Hemma
Kerika

på att gå vägen rakt till målet, genom
dessa viftiga och fartiga med sina olika
slags skador.

Vi föina oss här i inmutiga hälsningar
till dig och de dina, Men mor och man äro
häruti inneslutna. Herra Särskilt Sofie Mo-
berg samt C. W. det förefaller och kändes stund-
om litet underligt att så alldeles kommit utom
allt mestilande med den förstnämnde och
hennes syster Lotten.

Käraste Maria må vi söka, att med
klar blick på målet taga på oss hvarje dag
Jesus gifva ok.

Din

Dan

Hensika

Se g på den bräskande slafviga stylen.

Rosenorth d 27 April 1871.
Rosenorth d 11 Feb. 1870

Älskade Maria.

Mången gång har jag verkligen tänkt
på Dalvännerna och tyckt det vara litet
underligt, att lifva alldeles utan underrättelse
ifrån dem, afven onskat skrifa, men som du
vet har hvarje stund rika sysselsättningar med
sig och kommer man då ej för med det som ska
egentligen g tillhöra dagen.

Lat nu dessa saker komma alldeles utan
anspråk, att vara något annat, än en väns
hälsning och tack för ditt bref samt smidligen
de penningar till Malmqvists.

Som du nämner ha vi det verkligen öfverhuden
men och lika, i grunden är det ju det samma och
vi ha att gå igenom, att blija lösgjorda från
hvad vi här måste stå uti och att lifva oss in
i enghetslifet du nämner, Helt känt det

A. P. T. C. H.

Rosenovik d 27 April 1871.

Jordiska och stundom tungt och tyckes det
mig så lätt, än då vi äro mera hemma här,
och icke så att jag ej längtar efter den frim-
dighet från Herrans ansikte, genom hvilken
man kan njutas uti alla förhållande vare
sig tyngre eller lättare.

Gladjande att höra, att farbror nu är ras-
kare.

Vi ha det också gott nu, då vi så många
vi nu äro dock fåt vant friska och äro det.
Vår käre Thorsten går nu hvarje dag häufigt
till Bescoars skola på Masten Samuelsgatan,
han går dit efter $\frac{1}{2}$ 8 och kommer hem kl 4.
Det tyckes gå rätt bra för sig denna promenad och
tål han den så starkt den nog honom. Sigfrid
har också gått en termin samma väg, men läser
hemme denna termin för C. Wettersten för
att ålunda ^{gästa} hösttermin om han då lever.

Lilla Axel, Maria Glaser och Maria Laestadius
som är hos Mamman, läsa här också för C. W.

Lilla Monica är också frisk och snäll,
(en stor gästa) börjar nu tala.

Gustafs ha haft wagnhet med sin gane

genom det ständiga utslaget han lever af, men
det måste väl något vara, då de annars hafva
det så utmärkt gott. Deras bostad är verkligen
angemämn och fidsamt deras hem.

Gläd berättar jag nu så mycket, men jag vet
att du gerne önskar höra huru dina vänner
hafva det. Wilhelm håller på med sitt afvärta-
ning af Beck, deras lilla gosse har i vinter
haft ont uti ett öga, är annars frisk och trellig.

Gott hafva vi ännu fortfarande af bron
Carls morgon- och aftonboner och de stunder till-
fälle gifves att få vara tillsammans med honom
och käre Morron som ännu synas här ofvann
som fördom.

En bekantskap som är att värdera är fru
Clasons, hvilken vi gjorde i somras på Dalarö.
Att hon belyser återkommer i år, du torde veta
utan tvifvel, att hon är född Ulf.

Morbror Deutsch har blifvit något klen
i vinter, vill toka något för hjärtat, men det är
ej så lätt då man är gammal, men gott att
begäret står detsamma och att det beagnas.

I vår i Maj vänta vi Paul hem, men
vi också alla på alla våra vägar och

Rosenvick d 29 April 1891.

Kära Anna.

Ja gerna skrefve jag längre till dig,
men i afton är det omöjligt, ty jag är just
denna stund så oförhållad, hoppas att när
detta får gå oför jag skrifva längre. Tuska
ha vi varit och mycket godt ha vi haft att
tacka för. - Enledningen hvarfa jag ej ville
upprökta att skrifva är att fråga hvad för
Curen nyttjade för Blodpropp eftersom han
blef så frisk. Vet du att sedan Rudin
var återvänd från dödens färd som hast och
magfukdom, lida han nu i hög grad af blodpropp
i benet, ligger annu blott och svag. Se varma och
hytliga varma hälsningar till dig och son.

Den Henna

Rosenesk d 23 Maj 1871.

Min käre Maria.

Of min mor har jag fått uppdrag, att göra
dig en förfrågan, som vi alla innerligt onska,
att du ville svara i öfravägar och om möjligt
villfara. den här vi stå nu helt försaga, att
bryta upp, till i morgon skola vi flytta till Da-
larn och allt är ordpackat och ordnat för
afresan af hvilken orsak stunden för detta svar
är rätt knapp.

Saken är nogligen den, att i och för slottet
Lennarths tillfrisknande angår en försörjning nödvändig
i det husliga. ^{nogligen en apotekare för bota sjukvård} Du borde veta, att hans fru förfråg
är sjuk och i Werio och han själv klen och vet
ett par mil utom staden i Upland, hade sedan

E.A.

någonstades fara för sin halsa. För barnen och deras
skoluska är ännu ett hus en väring vid Dalarna,
just invid oss och under Gustaf och Maria
men kära Maria min mor som tagit sig an
saken har ej lyckats skaffa något för barnen
och det hela. Då väringen lyrodes och planen
uppgjordes var det med den tillfästheten att Henna
Familiens skulle komma till de små men
nu anser hon sig ej kunna lämna sin dyka
syttor till bekymmer för mamma och då afstuga
som intressera oss för saken. Meningen var nu
den, att säga om du ej ville komma och vara
hos dem 2 och 3 half månad, eller den tid de
kunde vistas på Dalarna ja, vi nöja oss ej med
att säga utan bejda dig och mycket drom.

Lägg dina föräldrar innerligt på hjertat
att fallet är så ömmande och att den uppfatt-
ning de naturligen gjorde kunde tänka dem
vålsignelse genom den hjälp de blifve till på
annat håll, det verkligen är nöd i denna sak.

Gustafs som mycket intressera sig för saken helsa

och bejda dig mycket och säga att de gjorde här
en obegränsad obeskrytlig stor tjänst. — Du vet
ju och att Dalarns lusten är så hälsosam.

Hushållet kommer väl du antager detta att
göras af de 3de flickor hvaraf den äldsta är
6 år och den yngsta 3 hvilka låta vara små barn
samt en dygglig skoluska som är mycket pålit-
lig och har haft hand om barnen under längre tid,
för öfver fås nog hjälp på stället på hvad som behövs.

Önskligt var om det kunde komma
snart svar, såsom vi hoppas och var då meningen
att aflyttningen skulle ske så snart du kunde
i June för att begynda den korta sommaren.

Var mån adressen befordrad direct till
Dalarna (endast detta ty du är postkontor)

Alla de våra helsta och alla hjertligen

Tack mycket för beforet
Den var

Henrika

Rosenvick d Feb. 1879

2

Älskade Maria.

Öfvermåttigt ska jag min försummelse
vart, att icke hafva tillkännagit dig för i det
ärendet vi bevalade i värdet, icke ens erkänt
högst från eder. — Brevskrifningen
har nu blifvit så god som beslutar af mig,
jag vet ej med huru mycket berättigande,
gerna kommer annat, än nödvändigheten mig
dittill. — Har också nu de senaste om-
nämnade porträtten.

Med de Lennrothska barnen gestaltar det
sig så, att de barnen kunde fåas från mamman,
men de erhålla stället en annan skötsel.

Har också alla flickor så mycket och så
dan hon vid Lennrothska sidan, och var de

klen i månad, hvilket du late påstå upptas
tiden ganska egentligt. Vi kunna ej vara tacksam-
ma yfver denna glädje, att nu hafva henne rash
utan Ulla (Ester).

För öfrigt ha barnen påt varit ganska friska, dock
har icke all klenhet uteblifvit, de lärva ganska fro-
get sin länge skoloraj nu alla tre. Monica synlar
omkring os med små dockor och matlagningar o. s. v.
i ett godt och förnöjligt lynne. Alltid kommer det
någon ord om barnen med, men det anorar du ju ej
på så det är det som mest sysselsätter din skufvande
vår. — Du har nog erfart, att det som sprider
glädje trüder och trängmat och bekymmer, detta
tistnammor är ju så högt behåfligt för vår upp-
fostran. Samman är också, att jag har så mycket
att vara tacksam för och utan tvifvel mest för
det som har någon tagg uti sig.

När är det saknad att icke mera hafva de bra
mamma och bröda Carl härute, men jag gläder mig
för de ofrigas skull, som derigenom ha dem närmare.
Jag får vara tacksam för hvad jag fått.

Emils föreläsning har sprut glädje omkring sig och
skänkt oss goda förhoppningar.

Göthelöf Dillner som jag nyligen besökt såg
du så klen och dålig ut att det var rätt ångsligt,
dock lär hon vara något bättre nu.

Sammanhang med föreläsningen hade jag ju nämnt
något om, att jag gläder mig att det kända besöket i från
Dalarne ha att vänta.

Från vår lilla Maria i Uppsala vill du nog också
höra något ord. Hos henne har vår käre hysjersverson
Blain varit under den kritiska tid hon genomgick
och återvänder hit efter kristningen, vilken kommer
att gå rum om tisdag.

Har följt ett litet porträtt af Monica och
Therstin, de andra båda gossarnes skall komma
med Sofie, med hvilken vi få se ena lefvande
helsningar.

Men man helbar och beder dig icke anse
det omöjligt, att komma till våra trakter och
sade han att du kunde en gång slita dig loss och
komma till saltöjan, han saer hvad jag tänkte.

Uppå helsningar till Tante från — — — — —